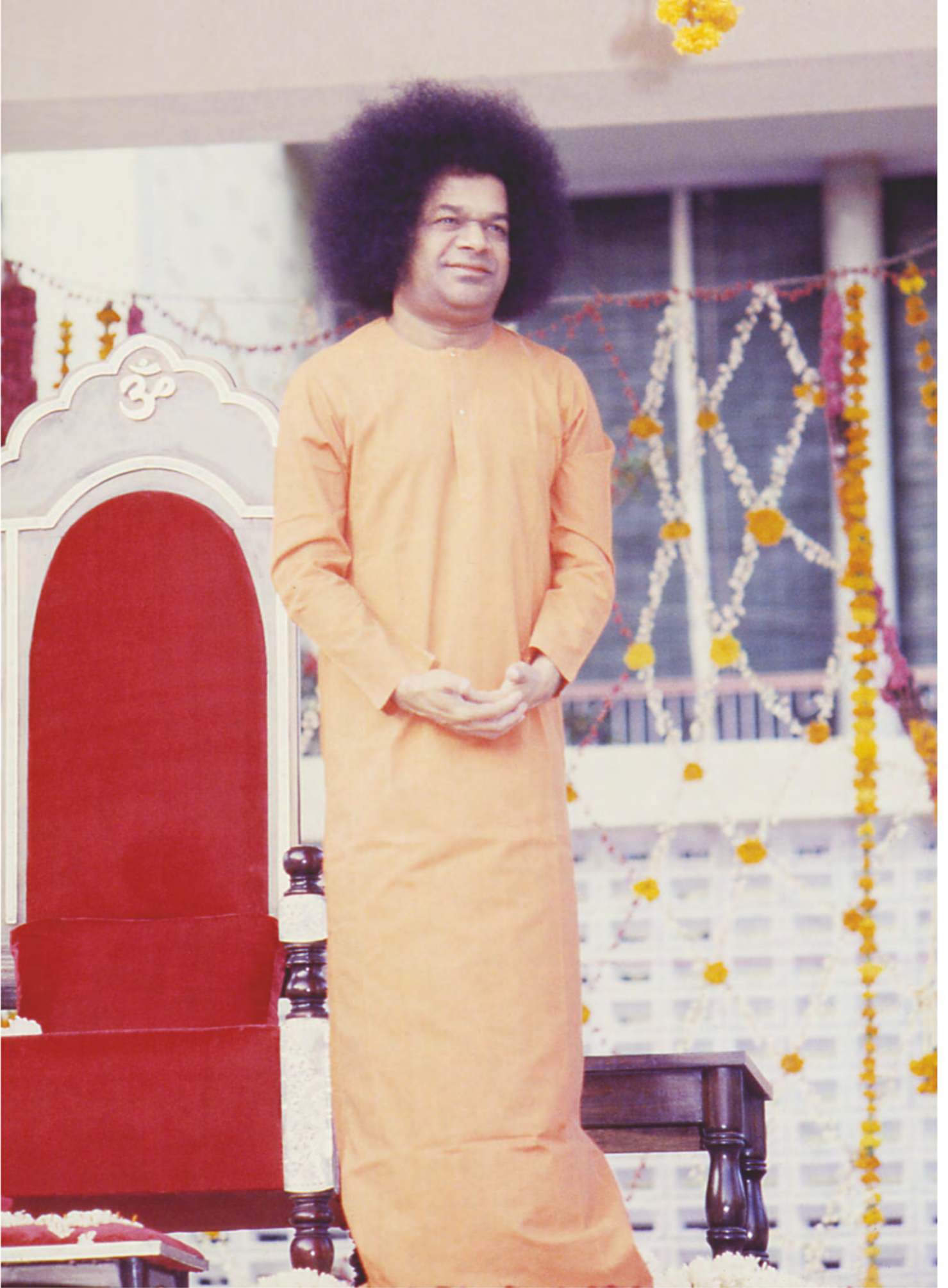

సనాతన సారథి

జులై 2016

‘ఓంకార రూపిణం భక్తజనానంద ప్రదాయినం సత్యసాయీశ్వరం వందే సద్గురుమ్ కరుణాకరమ్’

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్పితము

సంపుటము 59
సంచిక 7

జూలై 2016

ప్రచురణ తేదీ
జూన్ 23

1. తొలి పలుకు	సంపాదకీయం	4
2. రామకథారస వాహిని (ధారావాహికం)	భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు	6
3.బివృత్తంవైపు పయనించడమే ఆధ్యాత్మికం	గురుదేవవాణి	11
4. ఆరోగ్య ప్రదాయి శ్రీ సత్యసాయి (32వ భాగం)	డా॥ కె.వి. కృష్ణకుమారి	14
5. దేహాభిమాన త్యాగమే జ్ఞానోదయం	అవతారవాణి	17
6. నాడైనా నేడైనా ఏనాడైనా (కవీనాం కవిః)	చీమలకొండ జయశాస్త్రి	22
7. స్త్రీ జన్మ ధన్యం (వనితా జ్యోతి)	చంద్రమౌళి రమాదేవి	25
8. బాలవికాస్ విశిష్టత	డా॥ లావణ్య సరస్వతి	28
9. మన ఆరాధ్య దైవం ఇక్కడే ఉన్నారు, ఉన్నారు	కుప్పం విజయమ్మ	30
10. ముత్యాల సరాలు (ప్రథమ భాగం)	ప్రొ॥ కె. అనిల్ కుమార్	33
11. మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి (61వ భాగం)	బి.వి. రమణరావు	37
12. ప్రశాంతి సమాచారం	దివి చతుర్వేది	40
13. సమదృష్టి	చిన్నకథ	42

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం

ఎడిటర్ : బి.వి. రమణరావు

అసిస్టెంట్ ఎడిటర్ : వి. శ్రీనివాసులు

టెలిఫోన్ : 287375 (సనాతన సారథి Extn. 128) STD : 08555 ISD CODE: 0091-8555

గమనిక: అడ్రసు కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రక్కన చందాగడుపు ఎంతవరకు ఉన్నదో సూచించడం జరిగింది. మూడు పువ్వుల గుర్తు (***) ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెస్యవల్ చేయించుకోగలరు.

ఆధికారికమైన వెబ్సైట్లు : ప్రచురణల విభాగం, సాధనా ట్రస్టు: www.srisathyasaipublications.com
భగవాన్ ఫోటోలు: www.saireflections.org ప్రశాంతి సమాచారం: www.theprasanthireporter.org

E-mail: subscriptions@sssbpt.org, editor@sssbpt.org

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రెస్ షెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ముద్రాపకుడు, ప్రచురణకర్త : కె.ఎస్. రాజన్

“ఎంతటి బలవంతుడైనా, ఎంతటి గుణవంతుడైనా, ఎంతటి మహనీయుడైనా ప్రతికూల పరిస్థితులు ఎదురైనప్పుడు బలహీనుడై నిరుత్సాహానికి గురికావడం లోకవిదితం. అట్టి పరిస్థితులను శ్రీరామచంద్రుడు ధైర్య సాహసములతో ఎదుర్కొని తద్వారా ఆదర్శమును నిరూపించిన ఘట్టములు రామాయణమునందు అనేకము కలవు. రాముడు పట్టాభిషేకమునకు రథమును ఎక్కి పురవీధులయందు ఉత్సవముగా తరలివెళ్తుండే శుభ సమయంలో ఏవిధమైన ఆనందాన్ని ప్రకటించినాడో, అదే ఆనందమును వనవాస విషయము తెలిసినప్పుడుకూడా ప్రకటించినాడు” అని శ్రీరాముని సమత్వాన్ని వర్ణించారు, భగవాన్. తండ్రి మాటను కాదనలేక పట్టాభిషేకమునకు అంగీకరించాడేకాని జరుగనున్నది శ్రీరామచంద్రునికి తెలుసు కదా! ఒకవైపున శ్రీరాముని దివ్యత్వాన్ని వెల్లడిస్తూ, మరోవైపున పితృభక్తిపరాయణునిగా వారిలోని ఆదర్శ మానవత్వాన్ని కడుహృద్యంగా ఆవిష్కరిస్తుంది, “**రామకథా రసవాహిని**” (29వ భాగం)

భగవాన్ విద్యార్థులతో అనుగ్రహ భాషణం సల్పుతున్న సందర్భంలో గురువుకి, శిష్యునికి మధ్య; భగవంతునికి, భక్తునికి మధ్య ఎటువంటి సంబంధం ఉంటుంది? అన్న ప్రశ్న వచ్చింది. శిష్యుణ్ణి ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రవేశపెట్టి సాధనలో అతనికి దిశానిర్దేశం చేసేవాడు, గురువు. ఆయన చూపిన మార్గంలో పయనించి శిష్యుడు గమ్యం చేరుకొనే ప్రయత్నం చేయవలసి ఉంటుంది. భగవంతుడు మాత్రం భక్తునికి పురాకృత దుష్కృత ఫలితాలను అధిగమించడానికి తోడ్పడడమేగాక అతని ఆధ్యాత్మిక సాధనను వేగవంతం గావించి అతణ్ణి ఉద్ధరిస్తాడు, అని సెలవిచ్చారు, భగవాన్. ఉదాహరణకు, కొండపైనుండి లోయలోకి పడిపోయిన శిష్యుణ్ణి రక్షించడానికి గురువు ఒక దృఢమైన త్రాడును అతనివైపు విసురుతాడు. దానిని పట్టుకొని జాగ్రత్తగా పైకిరావలసిన బాధ్యత శిష్యునిదే! అయితే, భగవంతుడు మాత్రం తనకు సంపూర్ణంగా

శరణాగతుడైన భక్తుణ్ణి రక్షించే బాధ్యతను తానే వహిస్తాడు, అని సెలవిచ్చారు భగవాన్. మార్జాల కిశోర న్యాయమును ఉదాహరిస్తూ, పిల్లి పిల్ల తన బాధ్యతను తల్లి పిల్లికి అప్పగించి తాను నిశ్చింతగా ఉన్నట్లు భక్తుడు భగవంతునికి తనను తాను పూర్తిగా అర్పించుకోవాలని వివరించారు. నిజ గురువు లక్షణాలను, గురుపూర్ణిమ వైశిష్ట్యాన్ని వివరించే దివ్యసందేశం, “**పశుత్వం వీడి దివ్యత్వంవైపు పయనించడమే ఆధ్యాత్మికం**”

యముడు మనిషిని లాక్కొనిపోవడానికి ఉచ్చుత్రాడు తీసికొనిరాడు. అట్టి త్రాళ్ళను తయారుచేయడానికి ఆయనకేమీ ‘రోప్ ఫ్యాక్టరీ’ లేదు! ఆ త్రాడును మనిషి స్వయంగానే తయారు చేసికొని, మెడకు తగిలించుకొని యముని రాకకై ఎదురు చూస్తుంటాడు, అన్నారు భగవాన్. విషయవాంఛలతో, మానసిక ఒత్తిళ్ళతో, కామ క్రోధాదులతో పొత్తుపెట్టుకొని రక్తపోటు, గుండెపోటు, మధుమేహమువంటి వ్యాధుల బారి నపడి చేతులారా వినాశనాన్ని కొనితెచ్చుకుంటున్నాడు మానవుడు. మానసిక ప్రశాంతతా, ఆహారపరమైన నియమ నిబంధనలూ మనిషికి ఆరోగ్యాన్ని కలిగిస్తాయి; ఆధ్యాత్మికతవైపుగా దారిని చూపిస్తాయి అన్న సందేశాన్నిస్తుంది, “**ఆరోగ్యప్రదాయి త్రీసత్యసాయి**” (32వ భాగం)

“మానవ జీవితం ఒకే పుల్ల ఉన్న నిప్పుపెట్టె. ఒకడు ఆ పుల్లతో దీపం వెలిగిస్తున్నాడు. అదే సమయంలో అతని స్నేహితుడు వచ్చి, “ఏమిరా, ఏమి సమాచారం?” అని పలుకరించాడు. అయితే, వాడు జవాబీయక, దీపం వెలిగించుటయందే శ్రద్ధ వహించి మౌనము దాల్చినాడు. ఎందుకంటే, అతనిదగ్గరున్నది ఒకే ఒక అగ్గిపుల్ల. మాటలలోబడి అది ఆరిపోతే దీపం వెలిగించుకోవడానికి మరో పుల్లలేదు. మానవ జీవితంకూడా అట్టిదే. జీవితం ఆరిపోకపూర్వమే ఆత్మజ్యోతిని వెలిగించుకొని తరించాలి” అని ఉద్ఘోషించారు, భగవాన్. అంతఃశత్రువులైన కామ క్రోధాదులను అంతమొందించక ఆత్మజ్యోతి వెలుగదు.

అత్యుజ్జ్వల ప్రాప్తికి కావలసిన అర్హతను వివరిస్తుంది, “దేహాభిమాన త్యాగమే జ్ఞానోదయం”

ఒక పర్యాయం జాన్ హిస్లాప్ భగవాన్ తో కలసి కారులో ప్రయాణిస్తున్నాడు. ఆయన ముందు సీట్లో ఉండగా, వెనుక స్వామితోపాటు మరో ఇద్దరు భక్తులున్నారు. కొంత దూరం ప్రయాణించిన తరువాత హిస్లాప్ వెనుకకు తిరిగి, స్వామి స్థానంలో అలౌకిక సౌందర్యంతో తేజరిల్లుతున్న అత్యంత ఆకర్షణీయమైన నీలమేఘశ్యాముని దివ్యరూపాన్ని చూసి నిశ్చేష్టుడైనాడు. తరువాత ఒకానొక సందర్భంలో స్వామి, “చిత్రకారులు, కవులు ఊహించే కృష్ణుడు కాదు; హిస్లాప్ కి కృష్ణుని నిజరూపం చూపించాను” అన్నారు. ఆ సంఘటన జరిగిన కొన్ని రోజుల తరువాత హిస్లాప్ స్వామి సన్నిధిలో ప్రసంగిస్తూ, “గడచిన కృష్ణుని కాలం నుండి...” అని ఏదో చెప్పబోగా, “నేనే కృష్ణుడిని. ఇక గడచిన కాలమేది?” అన్నారు, భగవాన్. “కృష్ణావతారంలోకంటే ఇప్పుడు పుట్టడమే అదృష్టం” అని వారు నొక్కి చెప్పారు. కాబట్టి, అలనాడు శ్రీకృష్ణ పరమాత్మతో సన్నిహితంగా మెలగినవారి అదృష్టాన్ని తలుచుకొని అసూయపడనవసరంలేదని, ఆ ‘సంద బాలుడే’ ‘ఆనంద బాలుడై’ అవతరించి మనల్ని తరింపజేస్తున్నారని స్పష్టం చేస్తుంది, “నాడైనా నేడైనా ఏనాడైనా”

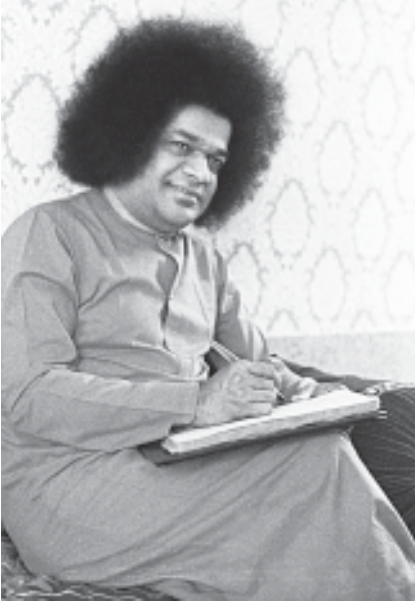
శిఖిధ్వజుడు మోక్షాపేక్షతో అడవులకు వెళ్ళగా, అతని భార్య చూడాల మారువేషంలో వెళ్ళి, “ఆర్యా! ఎవరు మీరు? ఇక్కడికెందుకు వచ్చారు?” అని అడిగింది. “నేనే దేశాన్ని పాలించే రాజును. నా రాజ్యాన్ని త్యజించి నిత్య సత్యమైన ఆనందాన్ని అన్వేషిస్తున్నాను” అన్నాడు. అప్పుడామె, “మీరు రాజ్యాన్ని త్యజించి అడవులకు వచ్చినంత మాత్రమున మీకు ఆనందం, శాంతి లభించవు. ‘ఆ రాజభోగాలను అనుభవించే అధికారం నాకుంది. వాటినిప్పుడు పరిత్యజించాను’ అనే భావాన్ని దూరం చేసుకోవాలి. మనోదృష్టిని అంతర్ముఖం చేసుకోవాలి...” అని బోధించి పతికి జ్ఞానోదయం కలిగించింది. మహాజ్ఞానియైన చూడాలవలె పతులకే మార్గదర్శనం చేసిన సతులుగా స్త్రీజాతికే వన్నెతెచ్చిన ఇరువురు సాధ్వీమణుల పుణ్యచరితలను ప్రస్తుతించే రచన, “స్త్రీ జన్మ ధన్యం”

స్వామి అవతార పరిసమాప్తికి కొద్ది నెలల ముందు ఒకనాటి సాయంకాలం దర్శనం, భజనల తరువాత యజుర్మందిరానికి తిరిగి వెళుతూ, చిరకాల భక్తురాలు దయానా బాస్కిన్ ను దగ్గరకు పిలిచి, “నేనెక్కడికీ వెళ్ళడం లేదు” అన్నారు. ఆనాటి స్వామి మాటలలోని ఆంతర్యం కొద్ది నెలల తరువాతగాని ఆమెకు బోధపడలేదు. నిజమే! “భక్తుల ప్రాణమే బాబా, బాబా ప్రాణమే భక్తులు” అని వారే సెలవిచ్చారు కదా! అటువంటప్పుడు భక్తులను విడిచి బాబా ఎక్కడికి వెళ్ళగలరు! సాకార నిరాకారములలో ఉన్న తత్త్వం ఒక్కటే అన్న సత్యాన్ని స్ఫురింపజేసే సందేశాత్మక రచన, “మన ఆరాధ్య దైవం ఇక్కడే ఉన్నారు, ఉన్నారు, ఉన్నారు”

“మనమధ్య ఉన్నాడని మనుజుడని తలవకండి... ఎల్లలోకముల నేలే ఆ ఈశ్వరుడని కొలువండి” అని స్వామిని కీర్తించారో భక్త కవి. స్వామి పద్నాలుగేళ్ళ చిరుప్రాయంలోనే, “నేను సాక్షాత్తు ఈశ్వరుడిని” అని ప్రకటించడం జరిగింది. ‘పువ్వు పుట్టగనే పరిమళించినట్లు’ బాల్యంనుండే స్వామి, ‘నా జీవితమే నా సందేశం’ అన్నది ఆచరణాత్మకంగా బోధిస్తూవచ్చారు. వారి దివ్య జీవితంలోని కొన్ని స్ఫూర్తిదాయకమైన, సందేశాత్మకమైన సంఘటనల్ని, సన్నివేశాలను ముత్యాల సరాలు (ప్రథమ భాగం)గా అనిల్ కుమార్ గారు అందిస్తున్నారు.

“నేను చేసే అతి గొప్ప ‘మిరకిల్’ ఏమిటో తెలుసా?” అని స్వామి విద్యార్థుల్ని అడిగారు. వాళ్ళు చెప్పినవన్నీ విని, “స్వామి సన్నిధిలో సైన్సుకు అందని మహిమలు ఎన్నో జరుగుతుంటాయి. సాక్షాత్తు భగవంతుడే మానవ రూపంలో ఇక్కడ నడయాడుతున్నాడు. అయినా ఈ విషయం ప్రపంచంలో కొందరికే తప్ప అందరికీ తెలియదు. స్వామి ఈవిషయాన్ని బొటనవ్రేలు క్రింద అదిమిపెట్టారు. స్వామి సంకల్పంతోనే ఎవరైనా స్వామిని గురించి తెలుసుకోగలరు” అన్నారు భగవాన్. వారి దివ్యశక్తిని కనులారా చూసిన భక్తుల అదృష్టమే అదృష్టం. పాత మందిరం రోజుల్లో ఇరవైమంది భక్తుల సమక్షంలో ఆ మహామహిమాన్విత ప్రేమావతారి చేసిన విచిత్ర శస్త్ర చికిత్స విస్మయం గొల్పుతుంది.

- స॥

భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిశ్వర విరచిత

రామోద్ధారోస్ వాహినీ

(గత సంచిక తరువాయి - 29వ భాగం)

తెలతెలవారుచున్నది. నవధ్వనులు వాయింప దొడగిరి. రాజ వీధులలో పన్నీరు జల్లదొడగిరి. పురమంతయూ సుగంధములతో నిండెను. సువాసనలతో వాయువు ఉత్సాహముగా ఆకాశము నంటెను. పుష్పమీ నక్షత్రము ప్రవేశించెను. వసిష్ఠ మహర్షి, ఆయన శిష్య బృందముతో సరయానదిలో స్నానముచేసి, అభిషేకద్రవ్యాలతో రాజ వీధులలో మహాజనము మధ్య, రాజభటులు దారిన నడిపించుచూ రాగా రాజప్రాసాదము లోనికి ప్రవేశించెను. అప్పటికే, అనేకమంది పురోహితులు, రాజులు, ప్రజాప్రతినిధులు ఆవరణములో ప్రవేశించి, వారివారి స్థానములలో ఆసీనులైనారు. వీధులలో వేదపారాయణము మిన్నుముట్టుచున్నది. వసిష్ఠులవారు సుమంతుని పిలిచి, “మంత్రీ! మీరు వెంటనే వెళ్ళి ముహూర్తము సమీపించుచున్నదనియును, దానికి పూర్వము గావించవలసిన పనులు అనేకములు

ఉన్నవనియును, తక్షణమే మహారాజు ఇక్కడకు వేంచేయవలసి యున్నదనియును, మహారాజుగారితో చెప్పి రమ్ము. వసిష్ఠుల వారు తమ రాకకై నిరీక్షించుచున్నారని కూడనూ తెలుపుమ”ని కబురంపెను.

ఏ అంతఃపురమునందయిననూ యధేచ్ఛగా పోయే అధికారము సుమంతునికి యుండుటచేత సుమంతుడు అతి వేగముగా నడచి కైకేయీ అంతఃపురమున ప్రవేశించెను. శయ్యాగృహమున ప్రవేశించగనే సుమంతునికి ఏమీ తోచలేదు. నేల పడిన దశరథుని చూచి ఆశ్చర్యపడి, తాను భ్రమించుచున్నానా అనునట్లు దిగ్రాంతి చెందెను. దగ్గరకు వెళ్లి, “రాజా! చంద్రోదయ సమయమున సముద్రునివలె సంతోషించవలసిన మీరు, ఇప్పుడు ఏల ఈరీతిగా పడియున్నారో అర్థమగుటలేదు. మహా శుభసమయము ఆసన్నమయినది. వేదవేదాంగ పారంగతులు సంసిద్ధులై తమ రాకకై వేచియున్నారు. తామిక లేచి, మంగళాలంకారములు చేసికొని కాంతులతో తేజరిల్లుచూ, సభాభవనమునకు రావలెను. వసిష్ఠులవారు మిమ్ము తోడ్కొని రమ్మని ఆజ్ఞాపించిరి” అని అనేకవిధముల దశరథుని మేల్కొలుపుచున్న పలుకులు దశరథుడు విన్నాడు. దశరథుడు దుఃఖము నాపుకొనలేక పోయినాడు. భోరున ఏడ్చుచూ, “సుమంతా! నీ స్తోత్రపాఠము నా హృదయమును చీల్చివేయుచున్నది” అని జాలి పుట్టునట్లన్నాడు. ఆ మాటలను వినిన సుమంతుడు ముందుకు పోలేకపోయినాడు, వెనుకకు నడవలేకపోయినాడు. చేతులు జోడించుకొని, “రాజా! ఏమి ఈ వింత? ఎంతో ఆనందపడ

వలసిన ఈ సమయమున మీరింత విచారించుటకు కారణమేమి? నాకేమియూ అర్థము కాకున్నది” అని సుమంతుడు విచారముతో నిలచియున్న సమయమున కైకేయి వచ్చి, “ఓ మంత్రిపుంగవా! రాజు ఈ రాత్రియంతయూ రాముణ్ణి గురించి చింతించి చింతించి జాగరణ చేసిరి. నీవు వెంటనే వెళ్లి రాముణ్ణి ఇక్కడికి తోడ్కొని వచ్చినచో, విషయములు విశదంగా వెల్లడియగును. నేను చెప్పుచున్నా నని నీవు వేరుగా భావింపక రాముణ్ణి తక్షణమే తోడ్కొని రమ్ము” అని తెలిపెను.

ఆమె ఆజ్ఞనే రాజాజ్ఞగా భావించి సుమంతుడు అతి వేగముగా రామమందిరమునకు వెళ్లుచుండెను. మందిరము చెంత సింహద్వారముల కిరుప్రక్కలా వీధులలో కట్నములతో, పన్నీరులతో, పుష్ప గుచ్చములతో బారులుదీరిన జనసమూహమును కన్నులపండువుగా చూచుచు వెళ్లుచున్నప్పటికిని సుమంతున కేదియో కొరత పడినట్లుగా తనలో తాను అయోమయస్థితిలో మునిగినాడు. కొన్ని నిమిషములకు పూర్వమున్న ఆనందం అతనిలో అడుగంటజొచ్చెను. సుమంతుడు రథమును తీసికొని రామ భవనమునకు వెడలుచుండగా, ప్రజలు చూచి, రామచంద్రుని పట్టాభిషేకమునకు తోడ్కొని వచ్చుటకై సుమంతుడు వెళ్లుచున్నాడని మరింత ఆనందముతో ముఖములు వికసింపచేసుకొని రెప్పవాల్చక వీధులలోనికి చూచుచుండిరి.

ఇంతలో సుమంతుడు రామభవనమున ప్రవేశించెను. ఏడు అంతస్తుల అంతఃపురములోనికి ఏ అడ్డా లేక ప్రవేశించెను. మహా నదిగర్భములోనికి

ప్రవేశించే మొసలివలె, అతి వేగంగా చేరెను. అక్కడ రాముని మిత్రులైన కొందరు యువకులు ఉజ్వల కుండల కాంతులతో ప్రజ్వరిల్లుచూ రాముని వెంట వచ్చుటకై సంసిద్ధులై యుండిరి. మరింత లోనికి ప్రవేశించగనే, రాముడు అలంకారముతో, కన్నులు మిఱుమిట్లు గొల్పు కాంతులతో, చిత్తానక్షత్రములోని చంద్రునివలె కనిపించినాడు.

ఆలస్యమునకు చోటివ్వక,

“రామా! కైకేయాదేవి, మీ తండ్రి సమక్షమున తక్షణమే మిమ్ము కైకేయి మందిరమునకు తీసుకొని రమ్మని నన్ను పంపిరి. అందు నిమిత్తమై నేనిక్కడకు వచ్చితిని”ని, సుమంతుడు తెలిపెను. ఆ మాటలు వినిన తక్షణమే రాముడు సీతను చూచి, “సీతా! నాకు తెలియును. ఇది ఏదో అంతరాయము కలుగు సూచన తప్ప మరేమీ కాదు. తండ్రిగారి ప్రీతికై వారి ఆజ్ఞను మీరకూడ దనియూ, వారిని బాధపెట్టకూడదనియు, నేను అన్నింటికీ సరిసరి అని అనవలసివచ్చెను. కానీ, నాకు ఈ విషయము తెలియకపోలేదు. తెలిసిననూ, నేను కర్తవ్యమును నిర్వర్తించవలసియుండుటచే, అట్లు ఒప్పుకొనవలసి వచ్చెను” అని ఇంకా ఏమేమో చెప్పుచుండగా, సుమంతుని గుండెలో బండపడినటు లయినది. తాను చూచి వచ్చిన దశరథుని పరిస్థితిని, రాముడు చెప్పు మాటలను తాను జోడించుకొనుటచే, ఇది నిజముగా ఏదో అంతరాయము కలిగించు నట్టిదిగానే అతనికి అర్థమయినది.

ఇంతలో సీత, “నాథా! ఏమిటి మీ మాటలు! ఈ శుభ సమయమున మీరిట్లు మాటాడరాదు. ఏది యెట్లయిననూ సరే! మామగారి మాటను

నిలబెట్టవలెను. వారి తృప్తియే మన తృప్తి! వారికై మనము ఎట్టి త్యాగమునైననూ చేయవలెను. వారి ఆజ్ఞను జవదాటక తక్షణమే వెళ్లిరండి. అభిషేకమైననూ సరే, కాకపోయిననూ సరే, రెండింటికీ మనము సమాన ఆనందమునే పొందవలెను. కైకేయిదేవికి మనపై అమితమైన ప్రేమ; ఆ దేవి ఏమి చేసినా, ఏమి చెప్పినా మన మంచికే. కైకేయికంటే అధికముగా మన మేలు కోరువారు ఈ లోకమున లేరు. అట్టి తల్లితండ్రీ తక్షణమే రమ్మని కబురంపిన ఎంతో ఆనందము” అని ఆమెకూడనూ ద్వారమువరకూ వచ్చి అనేకరకముల రామునికి నచ్చజెప్పి పంపెను.

రాముడు, “సీతా! నాకు అంతమాత్రం తెలియదా! రాబోవు గడియలు, ఇప్పుడు జరుగు గడియలు, గడచిన గడియలు అన్నీ నాకు సమానమే. నేనన్నింటికీ ఆనందముతో స్వాగతమిత్తును. తండ్రి కీర్తిని గోరి నేనేమైనను చేతును. ఎక్కడికైనను పోదును. నీవు కూడనూ దీనికి తోడగుట నాకెంతయో ఆనందమ”ని సీతతో తెలిపి సుమంతునితో బయలుదేరి వీధిలో నిలిపిన రథముపై కూర్చొనగా వీధిలోని ప్రజలు, “రామచంద్ర ప్రభువుకు జై జై జై” అంటూ జయజయ ధ్వనులు గావించిరి.

అంత సుమంతుడు ప్రజలకు నచ్చజెప్పుటకై, “ఇప్పుడు పట్టాభిషేకమునకు కాదు వెళ్లుట; మహారాజు చెంతకు వెళ్లుచున్నాము. కనుక కాలవ్యవధి లేనందున రథమును వేగముగా తోలవలసివచ్చినది. తిరిగి కొన్ని క్షణములలోనే రాముడు రాగలడు. మీరు తొందర పడకుడ”ని వారలకు అర్థమగునటుల మంచి మాటలతో తెలిపి రథమును అతివేగముగా కైకేయీ మందిరమునకు తీసుకొనిపోయెను.

దివ్య రథమునెక్కి రాముడు పురవీధులగుండా కైకేయీ మందిరమునకు వెళ్లుచున్నాడు. శూరులు సింహనాదం చేసిరి. వందిమాగధులు మంగళగానం

ఆరంభించిరి. వివిధ వాద్యధ్వనులు మిన్నుముట్టినవి. జన సమూహముల నుంచి జయజయ ధ్వనులు చెలరేగినవి. చక్కగా అలంకరించుకొన్న ఉత్తమాంగనలు మేడలనుండి కిటికీలనుంచి మంగళ హారతులు ఎత్తుతూ, పూలరేకులను చల్లుచుండ, కనుచూపుమేర దాటిపోయిన రథమును, మనో నేత్రములతో రాముని విగ్రహమును హృదయాలలో చిత్రించుకొని స్తంభించి నిలిచిన జనము విగ్రహముల వలె కట్టుకదలక ఉండిరి.

కైలాసపర్వత శిఖరమువలెనున్న వర్ధమానము అనే దశరథ మహారాజు దివ్యభవనములోనికి రథము ప్రవేశించినది; ధనుర్ధరులు కావలి కాస్తున్న మూడు కక్ష్యలలో రథము దాటింది. అక్కడ రాముడు దిగినాడు. మరి రెండు కక్ష్యలు పాదచారుడు అయి పోతూ తన వెంట వచ్చుచున్న మిత్రులను, లక్ష్మణుని, అక్కడే ఆగిపొమ్మని తెలిపినాడు.

అక్కడ ఏమి జరుగనున్నదో, రాములకు పూర్వమే తెలుసును. తెలిసినప్పటికినీ తాను సామాన్య మానవునివలె సహజభోరణిలో ప్రవర్తించుచుండెను. కడకు అంతఃపురమున ప్రవేశించెను. తండ్రియైన దశరథుడు పాన్పుపై పడియున్నాడు. తన జుట్టు చెదరి, ముందు దినము వేసిన వస్త్రములలోనే పిచ్చివానివలె సక్రమమార్గమును వీడి పడియుండుట రాముడు చూచి ఆశ్చర్యపడి దగ్గరకు వెళ్లినాడు. కైకేయి, పడక ప్రక్కనే నిలుచొని ఉన్నది. దశరథుడు కళాహీనుడై విలపించుచున్నాడు. తలనెత్తి రాముని చూచినాడు. నోటిలో మాటలు రాలేకపోయినవి. కన్నుల నీరు ఏకధారగా కారదొడగెను.

దశరథుడు ఏదియో చెప్ప ప్రయత్నించుచుండి నప్పటికిని నోటమాట రాలేదు. ఇట్టి భయావహ రూపమును రామచంద్రుడు ఇంతకు పూర్వ మెప్పుడునూ చూచి ఎరుగడు. చాలా కంగారుగా

తండ్రి దగ్గరకు వెళ్లి తండ్రి పాదములు పట్టి, “తామింత విలపించుటకు కారణమేమియో తెలిపిన దానికి తగిన రీతుల నేను అర్పించి తమకు ఆనందము చేకూర్చును. కాన, విలపించక కారణము తెలుపుడు” ని ప్రార్థించెను. అంత దశరథుడు “రామా” అని ఒక్కమాట మాత్రము పలికి బోరున ఏడ్వసాగెను; మతి తప్పెను. రాముడు ఎంత ఓదార్చిననూ క్షణక్షణమునకూ విచారము అధికమగుచూ వచ్చెనేకానీ శాంతి చేకూరలేదు.

అంత రాముడు ధైర్యముతో, “నాన్నా! ఏమిటిది? మాబోటి చిన్నవారలకు తగినంత ధైర్యము చెప్పునట్టి మీరు ఈరీతిగా విలపించుట సరికాదు. ఈ సమయమున అభినందించవలసిన మీరు ఘోరముగా దుఃఖించుట పాడియా? దీనికి పూర్వము ఎంతో కోపముతోనూ, విచారముతోనూ ఉండినపుడు నన్ను చూచిన తక్షణమునందే కోపమూ, విచారమూ లేక ఆనందముగా శాంతముతో నన్ను దగ్గర చేర్చుచుంటిరి కదా! ఈనాడు అట్టిదానికి విరుద్ధముగా నన్ను చూచుకొలదీ దుఃఖము అధికమగుచున్నది. ఈ విచిత్రమునకు కారణము తెలిపి నన్ను ఆనందపెట్టరా? మీ విచారము నన్ను మరింత విచారములో ముంచి వేయుచున్నది. నావలన ఏమైనా తప్పు జరిగినదా? లేక నేనేమైననూ చేయవలసినదియున్న తప్పుక చేతును. నా తప్పును తెలిపిన సరిదిద్దుకొందును. విచారించక, సంశయించక, అభిమానము పెట్టుకొనక తెలిపిన నేను శిరసావహింతును. తండ్రి! మీరిట్లు చింతించుట మీకునూ, నాకునూ, రాజ్యమునకునూ మంచిదికాదు” అని ప్రార్థించుచూ కైకేయివైపునకు తిరిగినాడు.

చేతులు జోడించుకొని, “అమ్మా! నేనేమైననూ అపరాధము చేసినా? నాన్నగారికి ఇంత దుఃఖమును కలిగించిన పాపి ఎవ్వరో తెలుపుము. నన్ను చూచిన తక్షణమే అక్కున చేర్చి ఆదరించు తండ్రి ఈనాడు నా ముఖమైననూ చూడకుండుటలో ఏమి కారణము? ఒక పలుకైనా పలుకరించక ముఖము త్రిప్పుకొనుచున్నాడు.

బహుశః నావలననే అపరాధము జరిగియుండిన నేను ఎట్టి శిక్షనైననూ అనుభవించును. నాన్నగారు ఆనందముగా ఉండిన, అంతేచాలును. అట్లుకాక శరీరములో ఏమైననూ అస్వస్థత ఏర్పడినదా? లేక తమ్ములైన భరత శత్రుఘ్నులు ఏమైనా కబురంపిరా? వారందరూ క్షేమమేకదా? అమ్మలైన కౌసల్యా సుమిత్రలు క్షేమమేకదా? నాన్నగారి దుఃఖమునకు కారణమేమో తెలుసుకొనలేని స్థితిలో నేను బాధ పడుచున్నాను. వారిని సంతోషపెట్టుటకు నేనెట్టి కార్యమైననూ చేతును. నాన్నగారి ఆజ్ఞలు ఎట్టివైననూ శిరసావహింతును. లోకమున ఎవరి జన్మకైన తండ్రి కారణము. అందువలన ఎవ్వరికైననూ తండ్రియే ప్రత్యక్ష దైవము. నాకు అతని ఆనందముకంటే వేరు లేదు. ఏమి జరిగినదో దయయుంచి తెలుపుము.

అమ్మా! స్వాభిమానమువలన వారిని మీరేమైనా పరుషముగా అంటిరా? లేక, నా తల్లి ఏమైనా తండ్రిగారి మనస్సుకు విరుద్ధముగా నడచి బాధ పెట్టెనా? కౌసల్య అట్లు ఏనాడూ చేయదు. సుమిత్ర అంతకంటే చేయదు. ఒకవేళ వారు చేసిననూ నాన్న ఇంత విలపించరు. ఇందుకేదియో ప్రధాన కారణము లేకుండా ఉండదు. దయచేసి, నాన్న చెప్పుటకు కొంత వెనుకాడిన, తామైననూ తెలిపి నా బాధను తీర్చుడు” అని వినయముతో ప్రార్థించిన రాముని చూచి, కైక, దయాదాక్షిణ్యములు వీడి పతి మరింత బాధపడునేమో అన్న విచారమునుకూడనూ చేయక, ముందు వెనుక యోచించక, ప్రమాదమును గుర్తించక, చెప్పతగినదా, చెప్పతగనిదా అనే నిత్యానిత్య విచారణ సలుపక, ప్రేమ ప్రకృకునెట్టి, అభిమానమును ఆవలబెట్టి, “రామా! విను! పూర్వము దేవాసుర యుద్ధములో మీ తండ్రిగారు బాణోపహతుడయి బాధపడుచున్న సమయమున నేను అతనిని రెండు పర్యాయములు రక్షించగలిగితిని. అప్పుడు నా త్యాగమునకు మెచ్చి మీ తండ్రిగారు “రెండు వరములు కోరుకొమ్ము, ఇచ్చెదను” అని

తెలిపిరి. ఆనాడు వారు క్షేమముగా జీవించుటే నా ప్రధాన లక్ష్యముగా ఉండుటచేత నేను, “ఇప్పుడేమీ నాకక్కరలేదు, అవసరమొచ్చినపుడు కోరుకొందున”ని తెలుపగా, అందులకు మీ తండ్రిగారు సరేనని, “నీకిష్ట మొచ్చినపుడు ఇష్టమొచ్చిన కోరిక కోరుకొనవచ్చును, తప్పక తీర్తును. దీనికొక కాలనీమముకానీ, విషయ సంబంధముకానీ ఉండదు. ఏ కాలములోనైనా, ఏ విషయమునైనా, నా జీవితంలో, అడిగినపుడు తీర్తు న”ని మాటయిచ్చెను. ఇక్ష్వాకువంశమున ఆడిన మాట తప్పరన్న విషయము నీకు తెలియును కదా! అట్టి విశ్వాసముతో ఇప్పుడు నేను, ఆ రెండు వరములనూ కోరుకొంటిని. ఒకటి, నా ప్రేమపుత్రుడైన భరతునకు పట్టము కట్టుమనియూ, రెండవది నిన్ను పదునాలుగు సంవత్సరములు దండకారణ్యమునకు పంపు మనియూ కోరితిని. ఇంతమాత్రమునకే మీ తండ్రిగారు ఇంత ఆరాటము చేయుచున్నారు.

వేయేటికి? ఈ నా సంకల్పము నేను మానుకోను. మీ తండ్రిగారు సత్యవ్రతుడు అని, నీవు సత్యవ్రతుడవు

అని ఋజువు చేయదలచుకొన్నట్లయితే, నీవిప్పుడే జటాజినాలు ధరించి దండకారణ్యమునకు పోవలెను. అక్కడ పథాలుగు సంవత్సరములు నివసించవలెను. నీ తండ్రికి నీవన్న ప్రాణమగుటచే, నిన్ను పంపుటకు ఇష్టము లేక, నీవేమనుకొందువో అని నీకు చెప్పుటకు సిగ్గయి దుఃఖించుచున్నాడు. అంతేకానీ మరే ప్రళయమూ సంభవించలేదు. ఇంత చిన్న విషయమునకు కొండంత ప్రమాదము జరిగినటుల విలపించుట అర్థము లేనిదిగా ఉన్నది.

రామా! అంతేకాదు. తండ్రి చేసిన వాగ్దానమును అతను తీర్చలేకపోయిననూ తండ్రి ప్రతిబింబముగా పుట్టిన కుమారుడు దానిని తీర్చుటకు పూనుకొనిననే తండ్రి తరించగలడు కానీ, తానూ చేయక కొమారుడూ అట్టిదానిని గమనించకుండిన తండ్రి అధోగతిపాలు కావలసివచ్చును. తండ్రి ఋణమును తీర్చుటే కుమారుని ప్రథమ కర్తవ్యమన్నది నీకు తెలియనిది కాదు” అని ఆమె నిర్దాక్షిణ్యముగా తెలిపెను.

(సశేషం)

ధర్మకార్యమని తోచినప్పుడు వెంటనే నెరవేర్చాలి

శ్లో॥ భోజనాత్ త్వార్హభాగే చ
భోజనాత్ పరత స్తథా
క్షణే క్షణే మతిర్భిన్నా,
ధర్మస్య త్వరితా గతిః

భోజనం చేయకముందున్న బుద్ధి, భోజనం చేసి సుఖంగా కూర్చున్నప్పుడుండదు. మానవుల చిత్తవృత్తులు క్షణక్షణమూ మారుతూ ఉంటాయి. గాన, ఏ ధర్మకార్యమునైన చేయ బుద్ధిపుట్టినప్పుడు వెంటనే ఆ పని చేసేయాలి. (తర్వాత ఆ బుద్ధి మారిపోవచ్చును కదా! ఇది చాల ధర్మ సూక్ష్మము)

(సూక్తిముక్తావళి)

గురుదేవవాణి:

పశుత్వం వీడి దివ్యత్వంవైపు పయనించడమే ఆధ్యాత్మికం

పక్షులము వృక్షమునుండి పడిన భంగి
జ్ఞాని కడతేరు కర్మశేషంబు వీడి
సంచితానికి వడ్డీని పెంచుకొనుచు
పాపి వర్ధిల్లు దినదిన ప్రాభవమున

పవిత్రాత్మస్వరూపులారా !

ఆధ్యాత్మికము, ఆధ్యాత్మికమని పదములు ఉపయోగపెడుతుంటాము. ఆధ్యాత్మికమనగా ఏమిటి? భజనలు చేయడమా, లేక జపధ్యానములు చేయడమా, లేక యజ్ఞయాగాది క్రతువులు ఆచరించడమా లేక పుణ్యక్షేత్రములకు పోవడమా? కాదు, కాదు. ఇవి కేవలము సత్కర్మలని చెప్పవచ్చును. ఆధ్యాత్మికమనగా మానవుడు తనయందున్న పశుత్వాన్ని జయించడమే. అంతేకాదు, మానవత్వం నుంచి దివ్యత్వానికి చేరిపోవడమే ఆధ్యాత్మికము. ఈనాడు ఆధ్యాత్మికమనే ముసుగును మనం ధరించి అనేక యాత్రలు చేస్తున్నాము, సత్కర్మలు ఆచరిస్తున్నాము. కానీ వీటి ఫలితంగా మనలో ఉన్న మృగత్వాన్ని, పశుత్వాన్ని జయిస్తున్నామా? వేదశాస్త్ర ఇతిహాస పురాణములను పఠిస్తున్నాము. అనేక తీర్థములందు మునుగుతున్నాము. మహనీయులను దర్శిస్తున్నాము. కానీ మనలోనున్న పశుత్వమును ఎంతవరకు మనము జయిస్తున్నాము? దురాశ, అసూయ, అహంకారము, ఇలాంటివి ఇంకా బలపరచుకుంటూపోతున్నాము. ఇక మనలో ఆధ్యాత్మికం ఏవిధంగా అభివృద్ధి అవుతుంది? దైవము చెంతకు వెళ్ళికూడా ధనమునే ఆశిస్తున్నారకానీ దయను ప్రేమనూ ఆశించడం లేదు.

ఏకాత్మతత్వాన్ని, సత్యాన్ని ప్రబోధించే గురువే సరియైన గురువు. గురువులు అనేకవిధములుగా ఉంటున్నారు. ఒక మంత్రమును తెలిపి ఆ మంత్రార్థమును బోధించి దానిని నిష్ఠతో సాధించుమని చెప్పేవారిని దీక్షా గురువు అంటారు. కేవలము మంత్రమును ఉపదేశించడం దీక్షాగురువు యొక్క కర్తవ్యము. ఈ దేహమనే యంత్రమందున్న ఇంద్రియాలను అరికట్టుకోలేనటువంటి మంత్రశక్తివలన ప్రయోజనము లేదు....

2

ఇక దేవతలను ఆరాధించే విధివిధానాన్ని గుర్తింపజేసే గురువు శాసన

గురువు. ఇతనినే బోధగురువనికూడ పిలువవచ్చును. ఈ బోధ కేవలము తలవరకు చేరవచ్చునేకానీ హృదయానికి చేరుటకు వీలుకాదు. ఈ బోధలయందు అనేకత్వమే అభివృద్ధి అవుతున్నదికానీ ఏకత్వము గుర్తించే పరిస్థితి పోతున్నది. యధార్థమైన ఆత్మ ఒక్కటే అనే సత్యాన్ని గుర్తింపజేయడం బోధగురువులయందు కనిపించదు.

మోహక్షయమే మోక్షము

అయితే, అజ్ఞానము పోయే విధానము ఏమిటి? విచారణశక్తి అనే జ్యోతి ఏనాడు వెలుగునో ఆనాడే అజ్ఞానాంధకారము దూరమవుతుంది. అట్లే, ఏనాడు ఏకత్వము, సత్యము అయిన ఆత్మతత్వాన్ని గుర్తించుకొందుమో ఆనాడే మన అజ్ఞానం నిర్మూలం అవుతుంది. మోహమును త్యజించాలి. అదే మోక్షము. ఈ మోహము అనేది అభిమాన మమకారములతో కూడి ఉంటుంది. యాదవులు కృష్ణుని తమవాడుగా భావిస్తూవచ్చారు. “మా మేనమామ, మా కుమారుడు, మా అల్లుడు, మా అన్న” ఈవిధమైన బంధుత్వంగా వారు వ్యవహరిస్తూ వచ్చారు. “కృష్ణుడు మావాడు” అనే అభిమాన మమకారములు కూడేటప్పటికి అహంకారం ప్రారంభమైంది. ఈ మూడూ కూడేటప్పటికి అది మోహముగా రూపొందింది. గోకులములోనున్న గోపికలు, “మేము నీవారము కృష్ణా!” అన్నారు. ద్వారకావాసులకు, గోకులవాసులకు ఉన్నటువంటి వ్యత్యాసము ఇదే. “మేము నీవారము” అనేది శరణాగతియొక్క లక్షణము. “నీ యిష్టము, నీవేమైనా చేసికోవచ్చు, నీవారము” అనే భావన శరణాగతియొక్క లక్షణము. కనుకనే వీరిని వదలి మధురకేగిన తరువాత కూడా కృష్ణుడు వీరి యోగక్షేమములు విచారించుటకు ఉద్ధవుని పంపటము, వీరియొక్క కష్టనష్టములను సరిచేయటము జరుగుతూ వచ్చింది. “మావాడు” అనే భావన అభిమానమమకారములతో కూడినటువంటిది.

ఈ మోహమే మన బంధనకు మూలకారణము. మోహ క్షయమే మోక్షము అన్నారు. మోహము పోయిన తరువాత ఏకత్వమే మనకు సాక్షాత్కరిస్తుంది. ఇటువంటి ఏకత్వాన్ని ప్రబోధించే దివ్యమైన తత్త్వమే గురుత్వానికి సరియైన అర్థము.

ఈ రోజును గురుపూర్ణిమ అని, వ్యాసపూర్ణిమ అని జగత్తునందు వ్యవహరిస్తున్నారు. పూర్ణిమ అనగా చంద్రుడు పూర్ణస్వరూపమును ధరించడము. అనగా, మనస్సుయొక్క తత్త్వము పరిపూర్ణస్థితిలో ఉండడమే. అభిమాన మమకార అహంకారములతో ఏమాత్రము సంబంధము లేనటువంటి స్థితియే పూర్ణిమకు సరియైన అర్థము. గురువుయొక్క హృదయము పూర్ణిమనాటి చంద్రునివలె ఉంటుంది. అలాంటి గురువైనవాడు వ్యాసుడు అనీ, ‘వ్యాసో నారాయణో హరిః’ అన్నారు. నారాయణుడే వ్యాసుడుగా వచ్చి జగత్తునకు, ‘అనంతో వై వేదాః’, అనంతమైన వేదతత్వాన్ని విభజించి మానవులకు ఊర్ధ్వలోకమునకు పోయే అవకాశాన్ని కల్పించాడు. రజోగుణ సంబంధమైన ఈ జగత్తునందు ఉన్న ప్రతి మానవునికినీ సాత్వికమైన శుద్ధసత్వమైన ఊర్ధ్వస్థానమునకు ప్రయణము కల్పించడానికి వీనిని కొన్ని రకములైన సోపానములుగా నిరూపిస్తూవచ్చాడు. కానీ దురదృష్టవశాత్తు కాల కర్మ కర్తవ్యాలు మారడం చేత ఈనాడు వ్యాసుని ఉపదేశములకు విరుద్ధంగా నడుచుకుంటున్నారు.

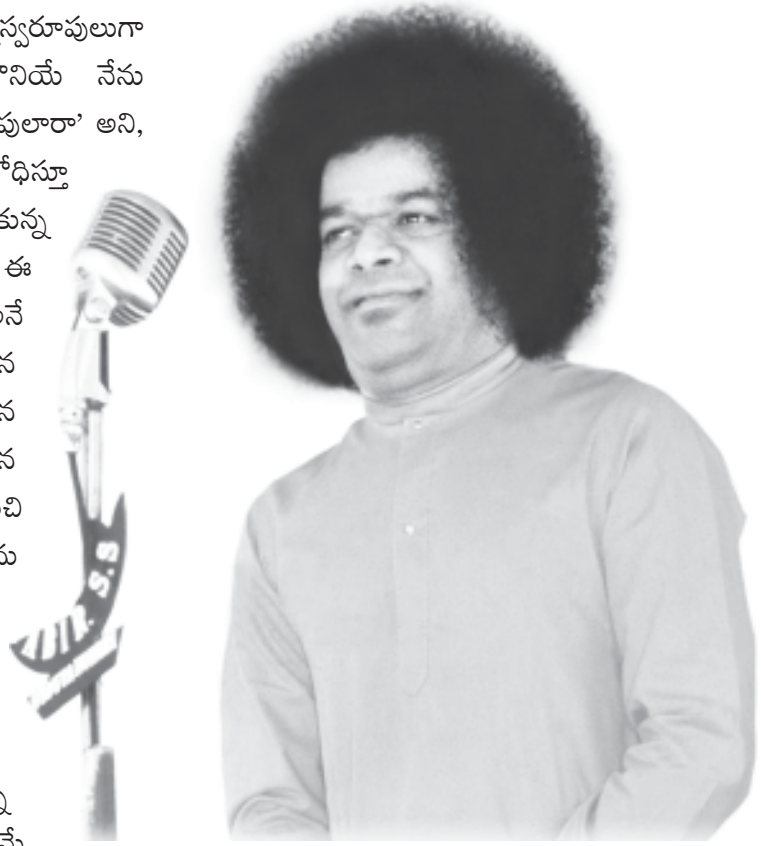
ఆత్మతత్వాన్ని ప్రబోధించేవాడే నిజ గురువు

ఈనాడు కేవలం లౌకికమైన, భౌతికమైన ఆచారములు, అనుష్ఠానములు మనకు అలవాటు కావడంచేత మన మనస్సు మరింత బలహీనస్థాయికి దిగజారుతూ వస్తున్నది. గురుబోధలలో జగత్తుకు సంబంధించినది ఏమాత్రము ఉండగూడదు. జగత్తుకు సంబంధించిన బోధలు చేసే గురువు సరియైన గురువుకాదు. మూలాధారమైన ఆత్మతత్వాన్ని మాత్రమే

ప్రబోధించేవాడే గురువు. మనమే ఆత్మస్వరూపులుగా ఉంటున్నాము. దీనిని పురస్కరించుకొనియే నేను సంభాషించుటకు పూర్వము ‘ఆత్మస్వరూపులారా’ అని, ‘దివ్యాత్మస్వరూపులారా’ అని సంబోధిస్తూ వస్తున్నాను. ఇట్టి ఆత్మతత్వాన్ని గుర్తించుకున్న వాడు వ్యాసుడు. అందువలననే ఈ పవిత్రమైన పూర్ణిమకు వ్యాసపూర్ణిమ అనే సార్థక నామం ఏర్పడింది. పలురకములైన వ్యామోహములతో, అనేకవిధములైన కర్మబంధములతో, బంధనలతో కూడిన ఈ మర్త్యలోకానికి ఆదర్శాన్ని అందించి దివ్యబోధలు వాళ్ళకు సలిపి, వాళ్ళను ఉద్ధరించే నిమిత్తమై కృషి సల్పుతూ వచ్చాడు వ్యాసుడు. ఆధ్యాత్మిక మార్గము మానవులకు అత్యవసరమని ప్రబోధించాడు.

ప్రేమస్వరూపులారా! మీలో ఉన్న పశుత్వాన్ని క్రమక్రమేణ జయించడమే సరియైన లక్ష్యమని మీరు గుర్తించాలి.

పశుత్వాన్ని మనము జయించక ఎన్ని యజ్ఞయాగాది క్రతువులు చేసినప్పటికీనీ, తపస్సులు ఆచరించి నప్పటికీనీ ఇవి కేవలము తమస్సు స్థాయికే దిగజారి పోతాయికానీ సాత్త్వికమైన ఊర్ధ్వస్థాయికి చేర్చవు. మనము అనేకవిధములైన శ్రమలకోర్చి ధనమును వ్యయము చేసి తిరుపతికి వెళుతుంటాము. హరిద్వార్కు పోతుంటాము. కేదార్నాథ్ దర్శనం చేస్తుంటాము. మనలో ఉన్న జంతు భావములను, మృగత్వములను, పశుత్వమును మనము కొంతవరకైనా అరికట్టుకోగలిగినప్పుడే ఈ యాత్రల యొక్క ఫలితముకూడ మనకు దక్కుతుంది “మర్మ మెరిగిన మరునిమిషములో మనసే మీకు గురువండీ” నీవు మనస్సునందున్న పశుత్వాన్ని అరికట్టుకున్నప్పుడు

నీ హృదయమే నీకు బదరీనాథ్, నీ హృదయమే నీకు కేదారస్వామి, నీ హృదయమే నీకు తిరుపతి వేంకటేశ్వరులు. అంతేకానీ, నీలోని పశుత్వాన్ని త్యజించకుండా “నేను తిరుపతి వేంకటేశ్వరుని భక్తుడను, నేను శ్రీరాముడి భక్తుడను, నేను శ్రీకృష్ణుని భక్తుడను” అని చెప్పుకోవడం సిగ్గుచేటు. కనుక ఈనాడు మనం నేర్చుకోవలసినది ఏమిటంటే మనలో ఉన్న పశుత్వమును జయించాలి. ఈవిధమైన మార్గమే ఆధ్యాత్మిక మార్గమని విశ్వసించి క్రమక్రమేణ పశుత్వమునుండి తప్పించుకుని మానవత్వములోకి, మానవత్వమునుండి దివ్యత్వస్థానములోకి మీరు చేరాలని ఆశిస్తూ ఆశీర్వాదిస్తూ నా ప్రసంగాన్ని విరమిస్తున్నాను.

(తేదీ 9-7-79)

**“తేషాం సతతయుక్తానాం
భజతాం ప్రీతిపూర్వకమ్
దదామి బుద్ధియోగం తం
యేన మా ముపయాన్తి తే”**

“ఎవడు నిరంతరం ప్రీతిపూర్వకంగా నన్ను భజించునో అట్టివానికి నేను బుద్ధియోగము నందిస్తాను” అన్నాడు గీతాచార్యుడు. ఇంతియేకాదు. “అతణ్ణి నాతో జేర్చుకుంటాడు” అని కూడా వాగ్దానం చేశాడు. ఇది పవిత్రమైన భక్తవరులకు మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది అని నిరూపించాడు.

సోఽహం తత్త్వమునకు దాసోఽహం తత్త్వమే ఆధారమని ప్రకటించింది గీత. “భక్తిమాన్ మే ప్రియో నరః” “ఎవడు నా భక్తునిగా ఉంటాడో వాడే నాకత్యంత ప్రియుడు” అనికూడను గీత స్థిరం చేసింది” అన్నారు భగవాన్.

కానీ, స్వామి ఆశయ సాఫల్యంకోసం ఏ ఒక్కరూ ప్రయత్నించడం లేదు. బలహీనతలకు లొంగిపోతూనే ఉన్నారు. అకారణ ద్వేషము, అవాంఛనీయమైన కోపము, అర్థం లేని కక్షలూ, కార్పణ్యాలతో రాక్షసత్వాన్ని పెంచి పోషించుకుంటున్నారు. విషయ వాంఛలకు లొంగిపోయి వ్యసన పరులై, శరీరాలను శిథిలాలయాలగా మార్చుకుంటున్నారు. పవిత్రత లేనిచోట దైవత్వపు ఉనికి ఉండదు.

“సర్వేశ్వరుని పొందు భాగ్యం
ఒక్క మానవునికే తప్ప వేరు
యే ప్రాణికిని లేదు. మానవ

ఆరోగ్యప్రదాయి శ్రీ సత్యసాయి

(32వ భాగం)

డా॥ కె.వి. కృష్ణకుమారి

దేహము పరమాత్మ ప్రాప్తి నిమిత్తమై లభించినదని తెలుసుకుని దానికోసం ప్రయత్నించగలగాలి. ప్రేమస్వరూపుని పొందే మార్గము ప్రేమ మాత్రమే! కామమూ క్రోధమూ అహంకారమూ మోహమూ లోభమూ మద మాత్సర్యాలను ఆయన పొందుకోసం దూరం చేసుకోవాలి” అంటారు, స్వామి.

కోపం, ద్వేషం, అహంకారములను నిర్వీర్యం చెయ్యగలిగినప్పుడే సంపూర్ణ ఆరోగ్యం సొంతమవుతుందనీ, అందుకు తగిన మార్గాలను అన్వేషించి, ఆచరించి, ఆరోగ్యవంతులుగా మనగలగాలనీ, సామాన్యులకు కూడా అర్థమయ్యే భాషలో మనకు ఎరుకపరుస్తూనే ఉన్నారు, స్వామి. మనసుంచి బలహీనతలను దూరం చెయ్యాలనీ, మానసికంగా, శారీరకంగా మనల్ని ఆరోగ్యవంతులుగా చెయ్యాలనీ, దైవంయొక్క సాన్నిహిత్యాన్ని పెంపొందించాలనీ

మనకు ధన్వంతరీస్వరూపునిగా ఆరోగ్యసూత్రాలను బోధిస్తూనే ఉన్నారు.

“మీరు పలికే ప్రతి పలుకూ ఆచితూచి పలకాలి. మీలో ఉన్న రాగద్వేషాలను ఎల్లప్పుడూ అదుపులో పెట్టుకోవాలి. ఎవరిపైనా ద్వేషం కలుగకుండా జాగ్రత్తపడాలి. కోపం వచ్చే పరిస్థితి వచ్చినా అదుపులో పెట్టుకోవాలి. లేకపోతే, ప్రమాదాలను ఎదుర్కోవలసివస్తుంది. తాత్కాలికమైన ఉద్రేకాలు అహంని పెంచి అనర్థహేతువులవుతున్నాయి. క్రోధము వచ్చినప్పుడు, ఆ స్థానాన్ని వదలి లోపలికి వెళ్ళు. లేదా చల్లని మంచినీళ్ళు ఒక గ్లాసు త్రాగి స్థిమితంగా ఒకచోట కూర్చో. లేదా కొంత దూరం వేగంగా నడుపు. లేదా నిలుపుటద్దం ముందుకు పోయి నిలబడు. క్రమేణా నీ కోపం చల్లారిపోతుంది. ఎవరిపైన కోపం వచ్చిందో ఆ వ్యక్తి ఎదుట మాత్రం నిలువవద్దు. కారణమేమనగా కోపమునకు హద్దులు లేవు. క్రోధాగ్ని జ్వాలలు మండిపోతూ ఉండడంచేత మనలోని రక్తం ఉడికిపోతుంది. మళ్ళీ ఆ వేడి తగ్గడానికి మూడు నెలల సమయం పడుతుంది. ఈ మూడు నెలలలో నరములన్నీ బలహీనమై పోతాయి. రక్తములోని సెల్స్ అన్నీ భస్మమై పోతాయి. జ్ఞాపకశక్తి తగ్గిపోతుంది. త్వరగా వృద్ధాప్యం ప్రారంభమవుతుంది. కోపము అనారోగ్య హేతువు. అందుచేత నిరంతరము నవ్వుతూ ఉండడానికి ప్రయత్నించు. చిరునవ్వు దైవత్వాన్ని నిరూపిస్తుంది.”

చల్లని చిరునవ్వుతో, వెన్నెలవంటి చూపుతో, వెన్నలాంటి మనస్సుతో, ప్రేమ నిండిన హృదయంతో - మన యోగ క్షేమాలకోసం, ఆరోగ్య పరిరక్షణకోసం స్ఫూర్తిప్రదాతగా, అనుక్షణం మన కనులముందు సాక్షాత్కరించే స్వామిని మన హృదయ మందిరాలలో నిలుపుకోవాలి కదా! అంతర్యామిగా వీక్షించగలగాలి కదా! కానీ, ఏదీ! చేతులారా మానసిక ప్రశాంతతను దూరం చేసుకుంటూ, మానసికాందోళనలు, కామక్రోధాదులతో సతమతమవుతూ,

దైవచింతనకు క్షణకాలంకూడా సమయాన్ని వెచ్చించలేక యాంత్రిక జీవితాలను గడుపుతున్నారు.

కారణాలేమైనా ఎటువంటివైనా మానసిక ఒత్తిళ్ళు ఎక్కువైనప్పుడు ఎడ్రినలిన్, నాన్ఎడ్రినలిన్ వంటి హార్మోనులు విడుదలై రక్తపోటు ఎక్కువవుతుంది. గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం, గుండె కండరాలకు రక్త ప్రసారం తగ్గటం, ఫలితంగా ‘అంజైనా’ గుండెపోటు రావడం వంటివి సర్వసాధారణం. మానసిక ఒత్తిడులు ప్రతి వ్యక్తి జీవితంలోనూ ఉంటాయి. వాటిని అధిగమించడానికి ప్రయత్నించాలి. అవిశ్రాంతంగా అమిత వేగంతో పనులు చేపట్టడం మానివెయ్యాలి.

“అంతేకాదు. మనిషి శాంతమును పెంచుకుని, విశాలమైన భావాలను అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. మానవతావిలువలే మానవుని పంచప్రాణములు. వీటిలో ప్రేమ ప్రధానమైనది. ఈ ప్రేమే సత్య ధర్మ శాంతి అహింసల్లో అంతర్భావించినాగా ప్రవహిస్తుంది. నీకు కోపం వచ్చినప్పుడు ప్రేమను తలచుకోవాలి. తక్షణం శాంతి ఏర్పడుతుంది.”

క్రోధము, ద్వేషము, మొదలైనవి రాక్షస గుణములు. ఇలాంటి రాక్షసత్వముతో పొత్తుపెట్టుకుంటే వినాశనాన్ని కొనితెచ్చుకున్నవారమవుతాము. ఆ వినాశనము మనకు అనేకరూపాలలో దగ్గరవుతూ ఉంటుంది. వాటిలో ప్రాణాంతకమైన రక్తపోటు, గుండెపోటు, సైలెంట్ కిల్లర్ అయిన డయాబెటిస్, వీటిని పెంచి పోషించే కొలెస్ట్రాల్, క్రమక్రమంగా చేరువయ్యే ఇతర వ్యాధులూ కొన్ని ఉదాహరణలు మాత్రమే.

శరీరంలోని వివిధావయవాలలో శుద్ధ రక్తాన్ని ప్రసారం చేసే రక్తనాళాలు (ధమనులు) మధుమేహం ఉన్నవారిలో సన్నబడతాయి. చిన్న వయసులో మధుమేహం వచ్చిన వారిలో ఈ ప్రక్రియ తీవ్రంగా ఉంటుంది. అందుకే వారిలో గుండెపోటు, పక్షవాతం, కాళ్ళలో రక్తప్రసారం తగ్గడం వంటివి ఎక్కువగా వచ్చే అవకాశాలున్నాయి. మధుమేహం ఉన్న పురుషులలో, లేనివారికన్నా ఈ ‘అంజైనా’ గుండెపోటు రెండు రెట్లు ఎక్కువగానూ, స్త్రీలలో మూడు రెట్లు ఎక్కువగానూ వచ్చే అవకాశాలున్నాయి. మధుమేహ

వ్యాధిగ్రస్తులలో 50 శాతం మందికి పైకి ఎలాంటి లక్షణాలూ కనిపించకపోయినా ఇ.సి.జి.లో మటుకు మార్పులు కనిపించవచ్చు. కొంతమందిలో గుండెపోటు నిశ్శబ్దంగా రావచ్చు. దీనినే 'సైలెంట్ హార్ట్ ఎటాక్' అంటారు. ఈ 'అంజైనా' నొప్పి కొందరిలో తీవ్రంగానూ, ఎక్కువసేపూ వచ్చే అవకాశాలున్నాయి. వీరికి 'యాంజియో గ్రామ్' చెయ్యాలైన అవసరం, పరిస్థితిని బట్టి 'బైపాస్' ఆపరేషన్ కూడా తప్పనిసరి అవుతుంది.

“సంపూర్ణార్థాన్ని స్వంతం చేసుకోవాలంటే, గుండెను పరిరక్షించుకోవడం ఎంతైనా అవసరం. ఆహార విషయంలో నియంత్రణ లేనివారిలో అనారోగ్యం అతితేలికగా ప్రవేశించి రుగ్మతలకు మూలస్థావరమవుతుంది. ప్రజలు మితాహారమనే నియమాన్ని విస్మరిస్తూ, హద్దూ పద్దూ లేకుండా తింటూ, ఇరవై నాలుగు గంటలూ కడుపుకు విశ్రాంతి అనేదే ఇవ్వడం లేదు. తద్వారా శరీరానికి ఆరోగ్యపు కొరతనూ, దేశానికి ఆహార సంబంధిత కొరతనూ అభివృద్ధి చేస్తున్నారు.”

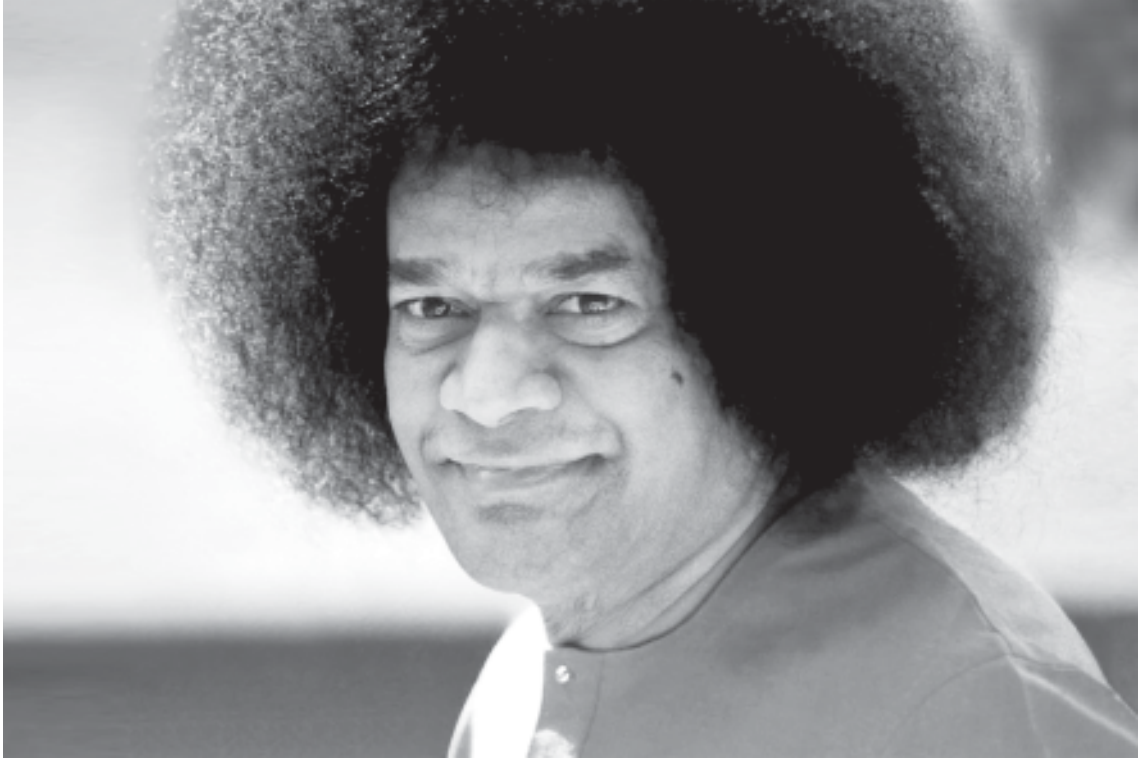
మన జీవన విధానాన్నీ నడవడికనూ, ఆహారపు అలవాట్లనూ ఎప్పటికప్పుడు క్రమబద్ధం చేసుకుంటూ, స్వయంగా సమీక్షించుకోవాలి. యోగా ధ్యానంద్వారా మానసిక విశ్రాంతిని పొందుతూ, కొవ్వు పదార్థాలను తక్కువగా తీసుకుంటూ, శాకాహారాన్ని తగినంత పోషక విలువలతో భుజిస్తూ, క్రమం తప్పకుండా వ్యాయామాన్ని వయసుకు తగినట్లుగా నియంత్రించుకుంటూ, గుండెను పదిలంగా చేసుకోవాలి. ఈ నేపథ్యంలో కొలెస్ట్రాల్ పెరగకుండా చూసుకోవడం కూడా ముఖ్యమేనంటూ స్వామి చేస్తున్న హెచ్చరికను వింటూనే ఉన్నాము. ఐనా డాక్టర్లని సందర్శించుకుంటూ హాస్పిటల్స్ పాలవుతూనే ఉన్నాము. మనము చేసుకుంటున్న అనుచితమైన కర్మలకూ, అనుభవిస్తున్న ఖర్మలకూ భగవంతుని కర్తని చేసి నిస్సహాయంగా నిందిస్తూనే ఉన్నాము. ఇది భగవదపచారం. తెలిసీ కూడా జిహ్వాపల్యాన్ని అదుపులో పెట్టుకోలేక అనేక నిషిద్ధ పదార్థాలతోబాటుగా కొవ్వు

పదార్థాలనూ అపురూపంగా తింటూ కొలెస్ట్రాల్ ను పెంచుకుంటున్నాము. కనీసం వైద్యుల సలహాలను కూడా పాటించలేకపోతున్నాము. రక్తంలోని కొవ్వు పదార్థాలను తగ్గించుకోవడానికి కొన్ని ప్రాథమిక ఆరోగ్య సూత్రాలను మనము విధిగా పాటించాలి.

ఎప్పుడూ ఒకేరకమైన పదార్థాలుకాకుండా విభిన్న పదార్థాలను మనం తింటూ ఉండాలి. ఏది తిన్నా మితంగా తినాలి. 'తక్కువ తిను, ఎక్కువ కాలం జీవించు' అనే సూక్తిని మనమెప్పటికీ గుర్తుపెట్టుకోవాలి. రక్తంలో కొలెస్ట్రాల్ 200 మిల్లీగ్రాములకన్నా ఎక్కువ ఉన్నవారూ, అంతకుముందే గుండెపోటు వచ్చినవారూ, బైపాస్ ఆపరేషన్ చేయించుకున్నవారూ కొలెస్ట్రాల్ ఎక్కువగా ఉండే ఆహార పదార్థాలను బాగా తగ్గించి తినాలి. నెయ్యి, వెన్న, మీగడ, జున్ను, వేపుడుకూరలు మానెయ్యాలి. మీగడ తీసిన పాలను తీసుకోవచ్చు. కొవ్వు తక్కువగా ఉన్న పెరుగును, జున్నును తీసుకోవచ్చు. మజ్జిగ, నిమ్మరసం తీసుకోవచ్చు. తాజా పండ్లు, కూరగాయలను, ఆకుకూరలను సమృద్ధిగా తీసుకోవాలి. తీపి పదార్థాలనూ, ఫాస్ట్ ఫుడ్, శీతల పానీయాలను మానివెయ్యాలి. నెయ్యి, నూనెలను ఎక్కువగా వాడే అలవాటు మన భారతీయులలోనే ఎక్కువ ఉంది. కరోనరీ, గుండె వ్యాధులు మన దేశంలోనే ఎక్కువ కావడానికి ఇదికూడా ఒక కారణం కావచ్చు. ఇంద్రియ నిగ్రహమువలననూ, పోషకాలతో కూడిన సాత్వికాహారం వలననూ హృదయ వైర్మల్యం, ఆరోగ్యం సుసాధ్యమంటారు, స్వామి.

అంతేకాదు. మనము హృదయ పరిశుద్ధత నిమిత్తమై దేహ పరిశుద్ధత, మాట పరిశుద్ధత, గుణ పరిశుద్ధత, ఇంద్రియముల పరిశుద్ధతలు అత్యవసరమని గుర్తించాలి. మితాశలచేత మనము సంతృప్తిపడుతూ, సాధకులమై, సదాచారపరులమై దైవానుగ్రహముతో చిరంజీవులంగా రూపొందగలగాలన్నదే స్వామి ఆకాంక్ష. వారి ఆకాంక్షను నెరవేర్చాలంటే వారు సూచించిన ఆరోగ్య సూత్రాలను కొన్నిటివైనా ఆచరించాలి కదా! కాదా!!

(సశేషం)

అవతారవాణి:

దేహాభిమాన త్యాగమే జ్ఞానోదయం

జాతి భేదము లేక జనులకాశ్రయమిచ్చి
సర్వ సమత్వంబు చాటు తరులు
తనువుకై మనకింత తమకంబు వలదంచు
చలియెండ వానల సైచు గిరులు
రేపుమాపు కొరకు వాపోవ వలదంచు
విహగముల్ సంతృప్తి విద్య గరపు
జగము నిత్యము కాదు సంసారమది భ్రాంతి
యని ప్రాణముల్ వీడి చనెడువారు
నేను, నాదను భావమనిత్యమనుచు
ప్రకృతి జనని తెల్పుచుండు బాపువృష్టి
ప్రాణి సుజ్ఞాన మార్జింప ప్రకృతి ఒకటే
పాఠశాల, సద్గురుడు శ్రీసాయి కాదె!

దివ్యాత్మస్వరూపులారా!

దర్శనంబులు వేరు దైవంబు ఒక్కడే, పూల జాతులు
వేరు పూజ ఒక్కటే. కాని, మానవునియొక్క భ్రాంతులను
అనుసరించి, సంకల్ప వికల్పముల ననుసరించి
అనేక మార్గములు అనుసరించవలసివస్తుంది. ఇది ఏ
నిమిత్తమై అనుసరించాలి అనే ప్రశ్న వేసుకొన్నప్పుడు
ధర్మరక్షణకోసమని, ధర్మాచరణకోసమని మనం యిన్ని
ప్రయత్నములు చేయాలి. పంటలు పండించటానికి
అనేక ప్రయత్నాలు చేయవలసివస్తుందిగాని గడ్డిని
పండించటానికి ఏ ప్రయత్నమూ చేయనవసరము
లేదు. అట్లే, ధర్మగ్లానికి యే ప్రయత్నమూ అవసరము
లేదుకాని, ధర్మమును స్థాపించాలంటే అనేక

ప్రయత్నములు చేయాలి. చెడగొట్టుటకు ఒక చిన్న ప్రయత్నము చేస్తే చాలు. కానీ, ఆ చెడిన పదార్థమును చక్కచేయుటకు అనేక ప్రయత్నములు చేయాలి. ఈనాడు చెడిన పదార్థము ఏమిటి? మనం చేయవలసిన ప్రయత్నము ఏమిటి? అని ఎవరికి వారు విచారణ చేయాలి.

కృష్ణార్చి - తృష్ణార్చి

‘నేను’ అనే సత్యమైన పరతత్వాన్ని మనము మరచి, ప్రకృతియే మనకు ప్రధానమనే లక్ష్యముతో మన జీవితాన్ని అంకితము చేసి, మన కాలమును, కర్మలను వ్యర్థం చేస్తున్నాము. లోకములో కృష్ణార్చి, తృష్ణార్చి అని రెండు ఉంటున్నాయి. కేవలము దైవీగుణ సంపద కలిగి బ్రహ్మభావముతో జగత్తు మిథ్యము, దైవము సత్యము అనే పవిత్రమైన సూత్రాన్ని హృదయంలో ప్రతిష్ఠ చేసుకొని సత్యమైన పరమాత్మను వెతికే ప్రయత్నమే కృష్ణార్చి. ఇక, కేవలము ఇంద్రియ సంబంధమైన విషయములే జీవితమునకు ప్రధానంగా భావించి, ఆ ఆనందమే సత్యము అని విశ్వసించి, పవిత్రమైన పారమార్థికమును దూరము చేసుకొని వ్యర్థముగా కాలము గడపడమే తృష్ణార్చి. ప్రపంచమందు ఒకదాని అభావమే మనకు రెండవ పదార్థంగా గోచరిస్తున్నది. వెలుతురుయొక్క అభావమే చీకటి. జ్ఞానముయొక్క అభావమే అజ్ఞానము. ఇక్కడ రెండు పదార్థములు లేవు. పది అని ఒక అంకె వేసినప్పుడు, ఆ పది ఒకటి కంటే తక్కువా, ఎక్కువా అని విచారణచేస్తే, ఆ ఒకటి అనే అంకె పదిసార్లు చేరటంవలన అది పదియొక్క రూపాన్ని ధరించిందేగాని ఒకటి లేకపోతే అది పది కానేరదు. అందువల్లనే ‘ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ’ అన్నారు. ఈరీతిగా, ప్రతి విషయమును మనము సరిగా విచారణ సల్పినప్పుడే సత్యము గోచర మవుతుందిగాని మూర్ఖభావంతో తాను విశ్వసించినదే సత్యమని భావించుకోవటం అజ్ఞానం.

కర్మఫల త్యాగంలో ఉన్న రహస్యం

ఈనాటి మానవుడు ఫలాపేక్ష నిమిత్తం భగవంతుని ప్రార్థనలు సల్పుతున్నాడు. అట్టివాడు కేవలము కూలివాడనే చెప్పవచ్చు. ఏదో కొంత ధనము సంపాదించుకొనేకోసమని కొన్ని పనులు చేస్తుంటారు కూలివారు. కనుక, మనము పరమాత్ముని ఫలాపేక్షతో ప్రార్థిస్తున్నామంటే కూలిపని చేస్తున్నట్లే! మనలో ఆ దైవిక సంపత్తి లేదు కనుకనే పరమాత్ముని ఫలాపేక్షతో ప్రార్థిస్తున్నాము. నీవు ఏ పని చేసినావో దానికి ఫలమును ఆశిస్తే, ఆ ఫలమునకు, ఆ చేసిన పనికి తీరిపోతుంది. తదుపరి ఆ పరమాత్మకు, నీకు సన్నిహిత సంబంధము కుదరదు. నిజముగా నీవు పరమాత్మతో సన్నిహిత సంబంధము పెంచుకొని ఆనందము అనుభవించాలనే జిజ్ఞాస కలిగిన వ్యక్తివే అయితే ఫలాపేక్షతో నీవు కర్మలు ఆచరించకూడదు. కర్తవ్యమే నీ జీవిత లక్ష్యముగా భావించి కర్మలు ఆచరించాలి. అందువలననే గీతయందు ‘కర్మఫలత్యాగము’ అన్నారు. అన్నివిధములైన ఆనందము కర్మఫల త్యాగమునందే ఉందిగాని ఫలాపేక్షయందు ఏమాత్రము లేదు. కాన, ఫలాపేక్షతో పరమాత్ముని ప్రార్థించక, నా జీవిత గమ్యము, నా జీవిత లక్ష్యము పరమాత్మ సన్నిధియే అనే దృఢ విశ్వాసమును మనస్సునందు స్థిరపరచుకొని అందుకు తగిన సేవలు సల్పాలి.

“నేను భక్తుడన”ని, “నేను విజ్ఞానిన”ని, “నేను కర్మనిష్ఠుడన”ని కేవలము వేషభూషణాలతో ఉన్నంత మాత్రమున పరమాత్ముడు అనుగ్రహము నందించడు. విరోధులను జయించి దిగ్విజయము సాధించి తిరిగి వచ్చిన సైన్యాధిపతికి మాత్రమే స్వాగతం యివ్వడం, అనేక సభలు జరిపి వారిని గౌరవించడం జరుగుతుంది గాని కేవలం మిలట్రీ డ్రస్సు వేసుకొని వచ్చినంత మాత్రమున వారికి ఏ స్వాగతములూ లభించవు కదా! అదేరీతిగా మనము ఈనాడు భక్తులము, జ్ఞానులము,

కర్మనిష్ఠులమని వేషములు మాత్రమే వేసుకొని వస్తున్నాము. అందువల్లనే మనకు స్వాగతములుగాని, సరియైన ఆనందముగాని, సుఖశాంతులుగాని లభించడం లేదు. నిజముగా నీ అంతఃశత్రువులను జయించి దిగ్విజయం సాధించి నీవు సరియైన మార్గములో కర్తవ్య కర్మలు ఆచరించి వచ్చినవాడవైతే నీకు తప్పక ఆ గౌరవ మర్యాదలు లభించడానికి అవకాశం ఉంటుంది.

ఈనాడు లోకములో నీకు శాంతి సంతోషములు కరవై, అనేకరకములైన విషయవాసనలకు నీ జీవితము సంకితముచేసి అవస్థల పాలవుతున్నావంటే, కారణం ఏమిటి? నీలోనున్న శత్రువులను నీవు జయించ లేనటువంటి అబలుడవైపోయావన్నమాట. కామ క్రోధ లోభ మోహ మద మాత్సర్యములనే శత్రువులను యేనాడు జయిస్తావో ఆనాడే హృదయ సామ్రాజ్య పట్టాభిషేకము నీవు కట్టుకోవడానికి అవకాశము కలుగుతుంది. ‘ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం’ అని అందరూ బోధిస్తుంటారేగాని, అందరియందున్న ఆత్మతత్వాన్ని అనుభవించలేనివారు నూటికి తొంభై తొమ్మిదిమంది ఉంటున్నారు. చెప్పడం మాత్రం నూటికి నూరుమంది. కాని, ఆచరణకు వచ్చేటప్పటికి తొంభై తొమ్మిదిమంది వెనుకకు వెళ్లిపోతుంటారు.

ఆత్మజ్ఞాన ప్రాప్తికి కావలసిన అర్హత

ఒకానొక గురువు చెంతకు ఒక శిష్యుడు వచ్చి, “స్వామీ! నాకు జ్ఞానోపదేశం చేయండి” అన్నాడు. “నాయనా! నీవు సర్వసంగ పరిత్యాగం చేసినప్పుడే నీకు జ్ఞానోపదేశం చేయడానికి వీలవుతుంది. నీ చిత్తము పరిశుద్ధముగా ఉండినప్పుడే అనుగ్రహమును అందించటానికి వీలవుతుంది. నీ పాత్ర పూర్తి ఖాళీగా ఉండినప్పుడే నేను యేమైనా కొన్ని పదార్థములు అందులో వేయటానికి వీలౌతుంది. నీ పాత్రలో అనవసరమైన పదార్థములను నింపుకొన్నప్పుడు,

పవిత్రమైన పదార్థములను అందులో పెట్టడానికి స్థానము లేనప్పుడు నేను ఏరీతిగా అందించగలను? కనుక, నీవు సర్వసంగ పరిత్యాగం చేసి నా దగ్గరకు వస్తే తప్పక నీకు జ్ఞానము నందిస్తాన”ని ఆ గురువు చెప్పాడు.

అప్పుడా శిష్యుడు, “స్వామీ! నేను ఇల్లు వదిలాను, అలుబిడ్డలను వదిలాను, ఆస్తిపాస్తులను వదిలాను. సర్వమూ త్యాగము చేసి వచ్చినవానికి ఇంకనూ త్యాగము చేయవలసిందిగా చెబుతున్నారే! ఇంకా దేనిని త్యాగము చేయాలి?” అని అడిగాడు.

“నాయనా! ఈ లోకంలో దేనిని నీచాతినీచముగా, తుచ్ఛాతితుచ్ఛముగా నీవు భావిస్తున్నావో దానిని నీవు త్యాగము చేసివచ్చినప్పుడే నీకు ఆత్మజ్ఞానము లభిస్తుంది” అన్నాడు, గురువు.

లోకములో నీచాతినీచమైన పదార్థము ఏమున్నదని యోచించుకొనేటప్పటికి, మలముకంటే నీచాతినీచమైన పదార్థము లోకములో లేదని అతనికి అనిపించింది. పొట్టయందున్నంతవరకు యే విచారమూ లేకుండా ఉంటాముగాని, కంటి ఎదుట పడేటప్పటికి ఎంత నీచంగానో చూస్తాము. ఇంతకంటే నీచమైన పదార్థము లేదని భావించి, అదే విషయాన్ని ఆ మలమును ప్రశ్నించేటప్పటికి, “నీ దేహముతో నేను సంబంధం పెట్టుకోవడమే నా నీచత్వానికి కారణమైంది. లేకపోతే నేను పరిశుద్ధమైన పదార్థమును. నిన్న రాత్రి చక్కని పాలు, పెరుగు, పండ్లరసముల రూపములో ఉండి పరమాత్మునికి నివేదన చేయబడే అర్హత సంపాదించి నటువంటి నేను మానవ దేహముతో సంబంధము పెట్టుకోవడంవల్లనే ఈరకమైన నీచాతినీచమైన రూపం ధరించవలసివచ్చింది” అని ఆ మలము చెప్పేటప్పటికి, లోకములో నీచాతినీచమైనది, తుచ్ఛాతితుచ్ఛమైన పదార్థము ఏదంటే దేహమేనని గుర్తించాడు.

అనగా, ఏనాడు దేహభ్రాంతిని మనము మానుకొంటామో, దేహాభిమానాన్ని త్యాగం చేస్తామో,

దేహసంబంధమైన విషయవాసనలను నిర్మూలం చేసుకుంటామో అనాడే మనకు జ్ఞానప్రాప్తి కలుగుతుంది. ఏనాడు జ్ఞానము ప్రాప్తిస్తుందో, “జ్ఞానా దేవత కైవల్యం” అప్పుడే మనకు కైవల్యప్రాప్తి. అప్పుడే ఆనందప్రాప్తి. ఇలాంటి గొప్ప ప్రాప్తి కేవలం, “నేను జ్ఞానిని, నేను భక్తుడను, నేను కర్మనిష్ఠుడను” అని చెప్పుకొన్నంతమాత్రమున కలుగదు. ఆచరించి, ఆ స్థానమును మనము అందుకొనే ప్రయత్నమును సలిపినప్పుడే కొంతవరకైనా భగవంతుని సమీపానికి వెళ్లడానికి వీలవుతుంది.

వేదానికి అనుచితమైన అర్థాలు చెబితే

సర్వ వేద శాస్త్ర యితిహాస పురాణములంతా పరమాత్ముని సన్నిధి చేర్చే మార్గములే. సత్యమును గుర్తించకుండా వేద శాస్త్రములకు అనేకరకములైన వ్యాఖ్యానములు చేయటం, కేవలం మానవులలోనున్న దౌర్బల్యమే. ఏ శాస్త్రమైనా, గీతయైనా, ఉపనిషత్తులైనా సరియైన అర్థముతో లోకానికి బోధించవచ్చునేగాని, ఎవరికి తోచిన వ్యాఖ్యానం వారు లోకానికి అందించటం మూర్ఖత్వమనే చెప్పవచ్చు. పరుసవేది యొక్క విలువ తెలిసినవాడైతే దానిని తాకట్టుపెట్టి డబ్బులు తీసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తాడా? అది ముట్టినదంతా బంగారంగా మారుస్తుందని, ఆ వస్తువు యొక్క మహిమ తనకు తెలుస్తే దాని సహాయంతో తానే కాలసినంత ధనమును సంపాదించుకోవచ్చునుగాని, దానిని ఇంకొకరివద్ద తాకట్టు పెట్టే అవకాశమే లేదు. ఈ కలియుగమందు పవిత్రమైన వేదమునకు కొన్ని అనుచితమైన అర్థములు చెప్పటం అవిశ్వాసము ప్రబలిపోవటానికి ఒక కారణమైపోయింది. వేదమును చక్కగా శ్రవణం చేయవలసి ఉంటుంది. చూడండి, ఈ పండితులంతా చక్కగా వేదాన్ని పారాయణం చేస్తుంటే, వినేవారికి ఎంతో ఆనందంగా ఉంటుంది కదా! దీనికి ఎవరికి తోచినట్లు వాళ్ళు అర్థం

చెప్పడానికి పూనుకొంటే తలనొప్పికూడను బయలుదేర వచ్చును.

శ్రీరామచంద్రుడు తన నిజధామమునకు పోయే ముందు, అయోధ్యవాసులనందరినీ అనుగ్రహించి, వారిలో హృదయ పరిపక్వత కలిగిన దాసులను తనతో తోడుకొనివెళ్లే ఉద్దేశ్యంతో, “మీరుకూడను నాతో రావాలనుకుంటే సిద్ధం కావచ్చు”ని అన్నాడు. ఆ సమయంలో ఒక శునకముకూడా అరుస్తూ అరుస్తూ వెంటపడింది. తక్షణమే ఒకరు వెనుకకు తిరిగి ఆ శునకమును ప్రశ్నించారు. అనాడు శునకములకు మాట్లాడే శక్తి ఉండవచ్చును. లేదా, శునకముయొక్క భాష అర్థము చేసుకొనే మహాపవిత్రులైనవారు ఆరోజుల్లో ఉండవచ్చును. అంతేగాని, శునకములు మాట్లాడుతాయా అనేటటువంటి వికారమైన ప్రశ్నలు వేయడానికి ఉఱ్ఱుతలూగకూడదు.

ఆ వ్యక్తి, ‘నీవు ఎందుకోసం అరుస్తున్నావు’ అని ప్రశ్నించగా, ‘నేనుకూడను శ్రీరామచంద్రునితో స్వధామము చేరాలి’ అన్నది.

‘అయ్యో! నీవు శునకానివి. ఏ పవిత్రమైన కార్యమూ నీవు ఆచరించలేదు. ఎవరైనా సరే, పవిత్రమైన కార్యాలు ఆచరించి శ్రీరామచంద్రుని అనుగ్రహానికి పాత్రులైనప్పుడే ఆయనతోబాటు నిజ ధామము చేరటానికి వీలవుతుంది’ అని చెపుతున్న సమయంలో శ్రీరామచంద్రుడు వచ్చి, వారి సంభాషణ ఆలకించి, ‘ఓ శునకమా! వైకుంఠమునకు చేరాలనే ఆశ నీకు ఎలా కలిగింది?’ అని ప్రశ్నించాడు.

అప్పుడా శునకము, ‘స్వామీ! పూర్వజన్మమందు నేను మహాతపస్సు ఆచరించినటువంటి పండితుడను, జ్ఞానిని. ఏదో నాయొక్క కర్మలవల్ల యోగభ్రష్టుడనై ఇప్పుడు ఈ శునక రూపము ధరించవలసివచ్చింది. పూర్వము నేను గురుస్థానమునందు ఉండేవాడను. నాకు అనేకమంది శిష్యులు ఉండేవారు. ఆ శిష్యులకు వేదముయొక్క విషయాన్ని సరిగా గుర్తించకుండా నాకు

తోచిన అర్థమును చెప్పటంచేత ఈనాడు కుక్కవలె పుట్టవలసిన దుర్గతి పట్టింది. ఎవరు నా దుర్బోధలు విన్నారో వారు పురుగులవలె పుట్టి నన్ను పీడిస్తున్నారు” అని మొరపెట్టుకొంది. అప్పుడు శ్రీరాముడు, “సరే, నీవు సత్యాన్ని తెలుసుకొని పశ్చాత్తాపపడుతున్నావు. పశ్చాత్తాపంకంటే వేరు ప్రాయశ్చిత్తం లేదు కనుక, నా వెంట రమ్మ”ని ఆ కుక్కనుకూడను తీసుకొనిపోయాడు. కుక్కకైనా ఆనాడు పశ్చాత్తాపం ఉండినదిగాని ఈనాడు మానవునికి మాత్రం పశ్చాత్తాపం లేదు. కారణం ఏమిటి? సత్యాన్వేషణ సల్పకపోవడమే వారి దుర్గతికి కారణంగా ఉంటున్నది. సత్యమును తెలుసుకొని మాట్లాడే విజ్ఞత మానవునియందు అభివృద్ధికావటం

లేదు. ఎవరో ఏదో చెప్పినారంటే దానినే సత్యమని భావించి వీరూ తాళం వేసుకుంటూ వెడుతుంటారేగాని, ఏ మానవుడుకూడను శాంతమైన దృష్టితో, సౌమ్యమైన భావముతో సత్యాసత్య విచారణ సల్పటంలేదు. ఆరకమైన విచారణ సల్పకుండా మనము లోకశాంతి కోసమని ఎన్ని యజ్ఞయాగాది క్రతువులు సల్పినప్పటికిని ఏమాత్రము ఫలితము చిక్కదు. సర్వ అభీష్టములను త్యాగము చేసి, సర్వకర్మలను భగవత్ప్రీత్యర్థముగా అర్పితముచేసి ఆచరించినప్పుడే భగవదనుగ్రహానికి సమీపులమవడానికి అవకాశము ఉంటుంది.

- శ్రీవారి దివ్యబోధ

రాముడూ, కాముడూ ఒకేచోట ఉండరు

ఇప్పుడు మీకు సాయిత్వష్ట, రామత్వష్ట, కృష్ణత్వష్ట ఏమీ లేదు. అంటే, ఆ ‘దప్పి’తో చాలా బాధపడాలి. పరమాత్మకోసం ప్రాకులాడాలి. ఆ ఆవేదనలో మనిషి కృషిస్తాడు, ‘ఆకలి’తో అల్లాడి పోతాడు. ఇప్పుడు ‘ఆకలి’ లేదు, ‘అజీర్ణము’న్నది కనుక. ఆ ‘అజీర్ణము’ కూడ ఎక్కువ తినడంవల్ల వచ్చినది కాదు. తినకూడని చెడు పదార్థములు తినడంవల్ల వచ్చినదే అది. మనిషి తినవలసిన దానిని తినడం లేదు. భగవచ్చింతన, సత్ప్రవర్తన, సత్కర్మలు, మధురవాక్కులు, సర్వజనసమాన ప్రేమ ... వీటిలో స్థిరం కావడం లేదు. ఇంద్రియ భోగాలు, రజస్తమోగుణాలు... వీటిపైననే మోహము ఎక్కువ. రాముడూ, కాముడూ ఒకేచోట ఉండరు. కాబట్టి, దుర్గుణాలను అణచుకొని, ‘జీర్ణశక్తి’ని బాగుచేసుకొని, ఆరోగ్యమును అభివృద్ధిచేసికొని ‘ఆకలి’ని పెంచుకోవాలి. దానికి తగిన ‘ఆహారము’ను ఆరగించాలి.

- బాబా

నాడైనా నేడైనా ఏనాడైనా

చీమలకొండ జయాశాస్త్రి

ఆనాడె వేణువునై పుట్టియున్నచో
నీ మోవి మధువు నే గ్రోలకున్నె
ఆనాడె తోమాలనై యెదనున్నచో
నీ స్పర్శ నన్నోచి నేలకున్నె
ఆనాడె గోపినై యలరుచునున్నచో
నీ రూపు నాలోన నిండకున్నె
ఆనాడె గోపార్థకుండనై యున్నచో
నీ మైత్రి భాగ్యంబునొందకున్నె
నాడు కాజాలదింక ఈనాడు స్వామి
నీవు నాడును నేడును నీవె కాన
నాటి ప్రాప్తిని యొసగి నన్నేలుకొమ్ము
బాలగోపాల వేణుగోపాలబాల
నన్ను కావుము దేవ శ్రీసాయిదేవ!

మనము ఏదో ఒక సందర్భములో “ఆనాడు ఆ శ్రీకృష్ణునితో ఆడిపాడిన గోపగోపీజనము ఎంత అదృష్టవంతులో కదా! ఆఖరికి ఆ ఆవుమందలుకూడ ఎంత అదృష్టానికి నోచుకున్నాయి! మనముకూడ ఆనాడు వారిలో ఒకరిగా ఉండి ఉంటే ఎంత బాగుండేది?!” అని అనుకుంటూంటాము. ఈ భావన మనకు కల్గుతున్నందుకు సాక్షాత్ ఆ శ్రీకృష్ణుడు ఈనాడు భగవాన్ శ్రీశ్రీ సత్యసాయిగా దిగివచ్చి, ఆనాడు మనం పొందలేకపోయా మనుకుంటున్న దివ్యప్రేమను, వారి దర్శన స్పర్శన సంభాషణాదులను ఈనాడూ ప్రసాదిస్తూ, ఆనాటి ద్వాపర యుగములోని అవతార లీలలను అనుభవించలేకపోయా

మనుకోవడం ఎంత అమాయకత్వము అని పై పద్యము ద్వారా తెలియజేస్తూ, మనలను అనుగ్రహిస్తున్నారు. ఈ దివ్య అవకాశమును జారవిడుచుకోవద్దు అని సున్నితంగా మనలను హెచ్చరిస్తున్నారు.

“ఆనాడె వేణువునై పుట్టియున్నచో నీ మోవి మధువు నే గ్రోలకున్నె” ఆహా! ఆనాడు ఆ శ్రీకృష్ణుని చేతిలోని వేణువునై ఉండి ఉంటే ఆ దివ్య సుందర మోవి(పెదవి) అమృతమును పొందే భాగ్యము కలిగేది కదా అనుకుంటే, ఆ ఊహ ఎంత మధురముగా ఉంటుంది! ఆనాటి భాగ్యమును ఈనాడుకూడ పొందవచ్చునా?! ఇది అయ్యే పనేనా?! ఎందుకు కాదు?! ఇప్పుడుకూడ సంభవమే! భగవాన్ చెప్పినట్లుగా నవరంధ్రములు కల్గిన మన దేహమును వేణువుగా చేసుకోవాలి. నవరంధ్ర సహిత దేహమంటే పైకి కనబడే ఈ శరీరము గాదు! వాస్తవానికి నవరంధ్రాల దేహము మనలోపలుంది. అదే

‘అరిషడ్వర్గాలు (6)’, ‘త్రిగుణాలు (3)’ మొత్తం తొమ్మిది రంధ్రాలు కల్గిన మనస్సు. ముందు ఈ నవరంధ్ర మనస్సును శుద్ధి చెయ్యాలి. మలినములతో నిండిన ఈ తొమ్మిది మనోరంధ్రములను ‘దమము’, ‘శాంతము’, ‘త్యాగము’, ‘సంతృప్తి’, ‘శమము’, ‘క్షమ’, ‘ప్రేమ’, ‘నిరహంకారము’, ‘ఉత్సాహము’, అనే 9 పదార్థములతో శుద్ధిచెయ్యాలి. అంతేగాని సబ్బులతోను, సెంట్లతోను బాహ్య శరీరమును శుభ్రపరిస్తే ఉపయోగములేదు. మనస్సు పరిశుద్ధమైనప్పుడు మనం శ్రీ సాయికృష్ణునికి అనుకూలమైన వేణువుగా మారి వారియొక్క కరుణ, ప్రేమ అనే ఉచ్చాస నిశ్వాసములతో మన హృదయమునుండి శాంతి సహనములనే వేణునాదములు నిరంతరము వినిపిస్తుంటాయి. మన హృదయము ఆ సాయికృష్ణుని యొక్క కరుణామృతముతో నిండిపోతుంది. ఈ అమృతము చిక్కినవానికి మృతముతో పనిలేదు. ఇంతేకాదు, వేణువుని తయారుచెయ్యడానికి వెదురుకట్టనే ఎందుకు ఎంచుకుంటారు? వెదురుకట్ట లోపలి భాగము ఖాళీగా బోలుగా ఉంటుంది. మనము ఎవరిగురించైనా చెప్పేటప్పుడు “ఆయన చాలా బోలా మనిషి!” అంటాము. ఏ మాయామర్మములేని మంచి మనస్సున్నవారని దీని అర్థం. అంటే, కుత్సితములతో నిండిపోయిన మనస్సుని ఖాళీ చేసుకుని ‘బోలు’గా ఉంచుకుంటే శ్రీ సాయికృష్ణులు తప్పకుండా వేణువుగా స్వీకరిస్తారు. అనాదైనా, ఈనాడైనా సాయికృష్ణులు ఏ మనస్సు తమకు వేణువుగా పనికి వస్తుందని ప్రతి క్షణం పరీక్షిస్తూనే ఉంటారు.

“అనాడె తోమాలనై యెదనున్నచో నీ స్పర్శ నన్నేచి నేలకున్నె” అనాడేదో అవకాశము జారిపోయిందికానీ, ఈనాడైతేనా, ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వదులుకోము అన్న భావనతో మనము ఆలోచిస్తున్నట్టుగా ఉంది దీనిరథం. ‘తోమాలు’ అంటే పుష్పములు. భగవంతుని కంఠమునకు అలంకరించే పుష్పాలుగా సువాసనాభరితములైన, కంటికి ఇంపైన రంగులతోకూడిన అత్యుత్తమ పుష్పములను మాత్రమే ఎంచుకుంటాము. ఖరీదుకు వెనుకాడము. పండగ రోజుల్లో, పెళ్ళిళ్ళ రోజుల్లో మార్కెట్లోని పువ్వుల ఖరీదులు నాలుగు రెట్లు పెరిగినా ‘ఇంకా భక్తితో’ కొని

ఆయనకు సమర్పిస్తాము. స్వర్ణ, రజిత లోహ పుష్పాలతో కూడ పూజలు చేసి మన ‘ఖరీదైన భక్తి’ని చాటుకుంటాము. నిజానికి, ఈ పుష్పములను మన స్వశక్తితో తయారు చేశామా?! భగవంతుడు సృష్టించిన ప్రతి పుష్పమును, ప్రతి పదార్థమును “పత్రం, పుష్పం, ఫలం, తోయం.....” అంటూ భక్తిగా సమర్పిస్తాం! దీనిలో ఏ ఒక్కటీ మన సొంతదిగాదు. ఇవి అన్నీ ఆయన సృష్టి తప్ప మన ప్రజ్ఞ కాదన్న జ్ఞానం శూన్యం. ఇది ఏవిధముగా ఉండంటే, నాన్న జేబులోని డబ్బులు తీసుకుని నాన్న పుట్టినరోజున నాన్నకు పట్టుబట్టలు కొన్నట్లుగా ఉంది! మన కష్టార్థితముతో నాన్నకు చిన్న జేబురుమాలు కొనిచ్చినా నాన్నకు కొండంత సంతోషం కల్గుతుంది. ఇదే సంబంధం మనకూ భగవాన్ శ్రీసాయికృష్ణులవారికీ మధ్యన ఉంది! “ఈ ప్రాకృత పుష్పాలు, ఫలాలు వద్దు. మీ హృదయపుష్పమును నాకు ఇవ్వండి చాలు” అని చెబుతుంటారు భగవాన్.

మరి మన హృదయము పువ్వులాగ సుతిమెత్తగా, సుకుమారముగా, సువాసనాభరితముగా ఉందా? ఇది ఎవరిని వారు అడగవలసిన ప్రశ్న. ప్రక్కవాడు బాగుంటే భరించలేని ‘హృదయపుష్పం’, నా భార్యాబిడ్డలు బాగుంటే చాలు, ఎవరు ఏమైపోయినా ఫరవాలేదనుకునే ‘హృదయ పుష్పం’, ఎదుటివానివి దోచుకుని దాచుకోవాలనుకునే ‘హృదయపుష్పం’ - జన్మజన్మలనుండి ఇటువంటి అశుద్ధములతో నిండిపోయిన హృదయపుష్పమును శుద్ధిచేసే మార్గముందా? అని ఆలోచించాలి. మామూలు పుష్పములను నీటితో కడిగి మెత్తటి బట్టలో ఆరబెట్టి పూజకు వినియోగిస్తాము. అయితే మన మలిన హృదయ పుష్పమును మాత్రం మైత్రి, సేవ, ప్రేమ, కరుణ, శాంతి లాంటి పదార్థాలతో ప్రతి క్షణమూ శుద్ధి చేస్తూండాలి. జరిగినదేదో జరిగిపోయింది. ఈ క్షణమునుండైనా మార్పు తెచ్చుకోవాలి అనే దృఢ నిర్ణయమును తీసుకోవాలి. సంఘములో ఉంటున్నప్పుడు మైత్రి ముఖ్యము. మైత్రి అంటే ఒకరి స్వవిషయములలో ఒకరు చొరబడే స్నేహము కాదు. మైత్రి విషయములో చాలా జాగ్రత్త వహించాలి. మితములేకుంటే లేనిపోని బంధములు, వింత బాధలు వచ్చిపడతాయి. ఎదుటివారికి మనవలన ఏదైనా

ఉపయోగముందనుకుంటే ఫలాపేక్ష లేకుండా ఆ సహాయం చెయ్యాలి. దానినే సేవగా భావించాలి. సేవ అనేది ఎప్పుడు ఎక్కడ ఏ క్షణములోనైనా చెయ్యవచ్చును. ఈ సేవకు ఇన్ని దినములనీ, ఒక ప్రాంతములోనే సేవ చెయ్యాలనుకుంటూ గిరి గీసుకోకూడదు. తెల్లవారి లేచినది మొదలు రాత్రి పడుకునేంతవరకూ ఎందరినో ఎన్నో విధములుగా కలుస్తూనే ఉంటాము. ఏ సహాయము చెయ్యడానికైనా ఎన్నో అవకాశములుంటాయి. మాట సహాయం కావచ్చును, చేత సహాయం కావచ్చును, ధన వస్తు సహాయములు కావచ్చును. మన శక్తిని బట్టి చేసేది ఏదైనా సేవయే. 'నేను సేవ చేస్తున్నాను' అనే భావన వచ్చిందంటే మిగిలేది శుష్కము, శూన్యమే! ప్రతిఫలాపేక్ష రహితమైనదే సేవ. "ఇచ్చుకొనుము సేవ, పుచ్చుకొనుము ప్రేమ" అని భగవాన్ చెబుతుంటారు. ప్రతిఫలంగా ప్రేమనే కోరాలి. వేరే ఏదీ తీసుకోకూడదు. ప్రేమ అన్నది సర్వజీవ ప్రేమనే పెంచుకోవాలి. సర్వజీవులం ఒకే తండ్రి పిల్లలమే అనే భావన పెంచుకోవాలి. ఈ భూమిమీద

స్వేచ్ఛగా జీవించడానికి మనకు ఎన్ని హక్కులున్నాయో చీమకు, దోమకుకూడ అవే హక్కులను భగవాన్ సమముగా కల్పించారని గుర్తించాలి. అప్పుడు చీమ, దోమలకన్నా మనము గొప్పవారముకాదన్న జ్ఞానం కలుగుతుంది. తోటి మానవులపైనే కాకుండా చుట్టూ ఉన్న సృష్టిపైకూడ ప్రేమ కలుగుతుంది. ఇదే సర్వజీవప్రేమగా మారుతుంది. కరుణతో ఉండడమంటే ఎదుటివారికి కష్టము కల్గినప్పుడు 'అయ్యో పాపం' అని నిట్టూర్పులు విడవడముగాదు. ఎదుటివారికి కల్గిన కష్టము నాకు కల్గితే ఏవిధముగా ఉంటుంది? అని ఆలోచించి, ఎదుటివారి బాధను పంచుకుని వారి ఉపశమనమునకు కృషి చెయ్యడమే కరుణ. ఈరకముగా రోజువారీ జీవితాన్ని అలవర్చుకుంటే మన హృదయములో అల్లకల్లోలములు పోయి శాంతి చిక్కుతుంది. అప్పుడు మన హృదయము స్వచ్ఛమైన పుష్పముగా మారి శ్రీ సాయికృష్ణుని తోమాలలో చేరి వారి దయాద్రవ్య హృదయ స్పర్శను పొందుతాము.

(తరువాయి వచ్చే సంచికలో...)

ఎవరిని తృప్తిపరచినా భగవంతుణ్ణి తృప్తిపరచినట్లే!

పరమాత్మ సేవకంటే పరమాత్ముని భక్తుల సేవయే శీఘ్ర ఫలదాయకము. పురుషోత్తముడు సమష్టి, పురుషుడు వ్యష్టి. అన్ని పురములలో (దేహములలో) నివసించేవాడు పురుషోత్తముడు. కాబట్టి, ఇతరులకు ఆనందము నందించడమే నిజ భక్తియొక్క లక్షణము. 'సహస్ర శీర్షా పురుషః సహస్రాక్ష సహస్ర పాత్...' అని భగవంతుణ్ణి సుతించినది వేదము. వేయి శిరస్సులు, వేయి కన్నులు, వేయి పాదములు కలవాడు. అంటే, అన్ని దేహములూ తనవే, అన్నిటిలోనూ అంతరాత్మగా నివసించువాడు ఆయనే అన్నదే అర్థము. వేయి శిరస్సులుండినను వేయి హృదయములు లేవు. హృదయమొక్కటే! అన్నిటిలోనూ ప్రవహించే జీవరసమొక్కటే. కాబట్టి, యెవరిని తృప్తిపరచినా భగవంతుణ్ణి తృప్తిపరచినట్లే! వాలంటీర్లు, సేవాబృందమువారు అనే పేరు పెట్టుకొనిన, భగవంతుని దేహమున అంగములవలె నివసించుచున్న తోటి మానవులను తమ శుశ్రూషచే ఆరాధించవలయును. అదియే భగవదనుగ్రహ సంపాదనకు మార్గము.

- బాబా

వనితాజ్యోతి:

స్త్రీ జన్మ ధన్యం

చంద్రమౌళి రమాదేవి

“అనంతమైన ఈ జగత్తునందు అసంఖ్యాకములైన జీవరాసులలో మానవజన్మ అత్యంత ఉన్నతమైనది. మానవ జన్మలో స్త్రీ జన్మ మరింత ఉత్కృష్టమైనది”

సాక్షాత్తు ప్రత్యక్ష పరమాత్మ ప్రసాదించిన యోగ్యతా పత్రమిది. ఇలాంటి ఉత్కృష్టమైన స్త్రీ జన్మను చరితార్థం చేసుకుని, స్త్రీ జాతికే వన్నెతెచ్చిన నారీశిరోమణులు

ఎందరో, ఎందరెందరో ఉన్నారు. తమకంటూ ఒక ప్రత్యేక స్థానాన్ని ఏర్పర్చుకుని, ఎందరికో ఆదర్శంగా నిలిచిన మహిళామణుల పుణ్యచరితలను కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా స్మరించుకుందాం. వారిలోని విశిష్టమైన గుణగణాలని గౌరవిద్దాం.

పురుషుని జీవితంలో అర్థాంగి పాత్రకి చాలా ప్రాముఖ్యత ఉంటుంది. ‘వైఫ్’ అంటే ‘విజ్ఞమ్ ఇన్వైటెడ్ ఫరెవర్’ (భార్య అంటే ఎప్పటికీ తోడు నిలిచే విజ్ఞానం)గా ఉండాలి. ఇల్లాళిగా ఇంటి బాధ్యతలను నిర్వహించడమే కాకుండా ‘కరణేషు మంత్రి’గా వివేకంతో కూడిన సలహాలు ఇవ్వగలిగిన స్త్రీని భార్యగా పొందడం ఆ భర్త అదృష్టమే కదా! ఈ సందర్భంగా రత్నావళిని స్మరించుకుందాం.

‘రామచరిత మానస్’ రచించిన తులసీదాసు అలా భక్తి వైరాగ్య మార్గానికి ఎలా మళ్ళాడు? అతని జీవితం అలా అందమైన మలుపు ఎలా తిరిగింది? అందులో అతని భార్య పాత్రకి గల ప్రాముఖ్యత ఏమిటో తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేద్దాం.

తులసీదాసు రత్నావళిని వివాహం చేసుకున్నాడు. అందాలరాశి అయిన భార్యయెడ అతనికి విపరీతమైన ప్రేమానురాగాలు ఉండేవి. ఆమెను విడిచి ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేక ఆమెను పుట్టింటికికూడా పంపేవాడు కాదు. ఒకరోజు సాయంత్రం అతను ఇల్లు చేరుకునేసరికి రత్నావళి ఇంట్లో లేదు. రత్నావళి తల్లికి అనారోగ్యంగా ఉండడంవలన సోదరుడు వచ్చి ఆమెను తీసుకుని వెళ్ళాడని పొరుగువారు చెప్పారు.

తులసీదాసు కలవరపడిపోయాడు. అతని ఆందోళనకి, ఆవేదనకి అంతులేకుండాపోయింది. ఆమె లేని ఇంట్లో అతను నిలువలేకపోయాడు. క్షణంకూడా తాను అలా జీవించలేననుకున్నాడు. అంతే, ఆ చీకట్లో అడవిదారి అనికూడా లెక్కచేయకుండా బయలుదేరాడు. ఒక్కడే భయం లేకుండా నడక సాగించాడు. పదిమైళ్ళ దూరం నడిచి అర్ధరాత్రివేళకు అత్తగారింటికి చేరుకున్నాడు. కానీ, ఆపైన? తలుపు తట్టేదెలా? అర్ధరాత్రివేళ అలా వచ్చిన అల్లుణ్ణి చూసి వారేమనుకుంటారో అని జంకు కలిగింది. వారిది మిద్దె ఇల్లు. మిద్దెపై గదిలో రత్నావళి ఉంటుందని

అతనికి తెలుసు. అతను ఆ మిద్దెవైపు అలా చూశాడు. ఆ చీకట్లో పై కిటికీనుండి వ్రేలాడుతున్న 'త్రాడు' అతనిని ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. అంతే! ఆనందాతిశయంతో ఆ త్రాడు పట్టుకుని పైకి చేరుకున్నాడు. అకస్మాత్తుగా వచ్చిన భర్తని చూసి ఆశ్చర్యపోయిన రత్నావళి, "మీరెలా పైకి వచ్చారు?" అని ప్రశ్నించింది. తులసీదాసు చెప్పిన మాట నమ్మకశ్యం కానిదే కదా! వెంటనే దీపం పట్టుకుని కిటికీ దగ్గరకు వచ్చింది. ఆమె, అనుసరించి వచ్చిన తులసీదాసు ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు. అవును, అక్కడ వ్రేలాడుతున్నది పామే! పాము స్పర్శ కూడా తెలియనంత మోహవేశంతో తనని చేరవచ్చిన భర్త అనురాగానికి రత్నావళి ఎలా స్పందించింది?

“లాజ్ న ఆవత్ ఆప్కో, బహరి ఆయేహో సాథ్
ధిక్ ధిక్ ఐసే ప్రేమ్కో కహో కహూ మై నాథ్
అస్థి చర్మయే దేహ్ మమ్తామే ఐసీ ప్రీతి
హోతీ జో శ్రీరామ్ మే తో హోతీ న భవభీతి”

“రక్తమాంసాలతో నిండిన ఈ తనువుపై ఇంత ప్రేమా! ఇదే ప్రేమ ఆ రామునిపై ఉన్నట్లయితే భవ భయం లేక సంసార సాగరాన్ని దాటేవారు కదా!” అని క్రోధావేశంతో పలికింది.

రత్నావళి పలుకులు తులసీదాసు అంతరంగాన్ని కదిలించాయి. మనస్సుని ఆవరించిన మోహపుపొర పూర్తిగా తొలగిపోయింది. రాముడే బంధువు, ఆత్మీయుడు, తనవాడు! రాముని కరుణవలననే తనని పాము కాటువేయలేదు. తులసీదాసు తన జీవిత గమ్యం ఏమిటో తెలుసుకున్నాడు. జ్ఞానబోధ చేసి తన కళ్ళు తెరిపించి తనకి సన్మార్గాన నడిపించే మార్గదర్శియైన రత్నావళిని గురువుగా భావించి నమస్కరించాడు. భవబంధాలను త్రెంచుకుని, రామ సందర్శనాభిలాషతో భక్తిమార్గాన అడుగులు వేయానికి నడక సాగించాడు. ఒక మహాకవిని లోకానికి అందించిన ఘనత రత్నావళిదే! కొంత సమయం గడిచింది. తులసీదాస్కి రామదర్శన భాగ్యం కలిగింది. ఆపై పవన సుతుడు దర్శనమిచ్చి, “హిందీలో రామకథా రచన గావించి నీ జన్మను సార్థకమొనరించుకో. నీవు నీ భార్యతో కూడి

వానప్రస్థాశ్రమమున ప్రవేశించి, నిత్యం రామకథను వ్రాయుచు, వ్రాసిన ప్రతులను మహాభక్తురాలైన నీ భార్యకు వినిపించుచు, నిరంతరం రామధ్యానంలో రమించి తరించు” అని ఆశీర్వదించి అంతర్ధానమైనాడు. ఆపై తులసీదాసు భార్యను పిలిపించి వానప్రస్థాశ్రమం స్వీకరించి, భార్య రత్నావళి సేవలు చేయుచుండ రామచరిత మానస్ రచనకు శ్రీకారం చుట్టాడు.

మన ప్రియతమ ప్రభువు పలికిన అమృత వచనాలను ఆలకిద్దామా.

“ఈ దేశంలో సంస్కృతిని పట్టుదలగా పరిరక్షించుకొనేవారు మహిళలే! మగవారిని నైతిక పథంలో నడిపిస్తున్నది వారే. ఆధ్యాత్మిక చింతనను వారిలో రేకెత్తించేదీ మహిళలే. మహిళల హృదయాలు సుతిమెత్తనగా ఉంటాయి. కరుణారస పూరితంగా ఉంటాయి. ఆకలిగొన్నవారిపట్లా, ఇబ్బందుల్లో ఉన్నవారిపట్లా వారికి జాలెక్కువ. అందుకే ఈ దేశంలో స్త్రీలు పూజనీయులైనారు.”

నిజమే సుమా అనిపించే ఇంకొక ఉదాహరణ చూద్దామా.

15వ శతాబ్దంలో పురందరగడలో జన్మించిన శ్రీనివాస నాయక్ రత్నాల వ్యాపారంలో అపారమైన ధనాన్ని ఆర్జించాడు. కానీ, అతను పరమ లోభి. చినిగిన వస్త్రాలు ధరించేవాడు. స్వల్పంగా ఆహారం తీసుకునేవాడు. యాచకులను చాలా తిరస్కారంగా చూసేవాడు. అతని భార్య సరస్వతీబాయి పరమ భక్తురాలు, ఆదర్శ మహిళ, సుగుణశీల.

ఒకనాడు ఒక పేద బ్రాహ్మణుడు తన కుమారునికి ఉపనయనం చేయ సంకల్పించి, శ్రీనివాస నాయక్ దగ్గరికి వచ్చి ధన సహాయం అర్థించాడు. లోభి అయిన శ్రీనివాస నాయక్ అంత తేలికగా ధన సహాయం చేస్తాడా! రేపు రా, మాపు రా అంటూ ఆర్పెల్లపాటు తప్పించుకుని చెల్లని నాణాలు చేతిలో పెట్టాడు. నైరాశ్యానికి లోనైన ఆ విప్రుడు శ్రీనివాస నాయక్ ఇంటికి వెళ్ళి సరస్వతీబాయితో తన దైన్యావస్థను వివరించాడు. తన భర్త దగ్గరికి అతను

రావడం ఆరైల్లుగా గమనిస్తున్న సరస్వతీబాయి హృదయం ద్రవించింది. కానీ, తన భర్తకు తెలియకుండా తాను ఏమీ ధన సహాయం చేయలేనని తన అశక్తతను తెలియజేసింది. అప్పుడు అతను, “అమ్మా, నీదంటూ ఏమైనా ఉంటే ఇమ్మ”న్నాడు. వెంటనే లోనికి వెళ్లి తన ముక్కుపుడక తెచ్చి బ్రాహ్మణుని చేతికిచ్చి, ఇకమీదట రావద్దని చెప్పింది.

ఆ బ్రాహ్మణుడు ఇంటికి వెళ్లి ఆ ముక్కుపుడక తన కుమారునికిచ్చి దానిని విక్రయించి ధనం తీసుకు రమ్మన్నాడు. విషయం తెలియని అతని కుమారుడు ఆ ముక్కుపుడకని తీసుకుని శ్రీనివాస నాయక్ దుకాణానికి వెళ్ళాడు. అతను దానిని చూడగానే అది తన భార్యదేనని గుర్తించాడు. దానిని లోపల అరలో పెట్టి తాళం వేసి, ఆ బాలుని తరువాత రమ్మని చెప్పి ఆగ్రహవేశంతో ఇంటికి చేరాడు. భార్యని చూడగానే, “ముక్కుపుడక ఏది?” అని గద్దించాడు. సరస్వతీబాయి ఎక్కడో పెట్టానని ఏదో చెప్పబోగా, ముందుగా తెచ్చి చూపించుమని పట్టుబట్టాడు.

పరిస్థితి ఇలా విషమించడంతో ఆమెకి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. భర్త నిర్దాక్షిణ్యంగా తనని హింసించగలడని తెలిసిన ఆమె ఇంకేదారి కనిపించక లోపలికి వెళ్లి విషం కలుపుకుంది. భగవంతుని స్మరించి, క్షమించుమని వేడుకొని, విషం త్రాగబోగా గ్లాసులో కనిపించింది ముక్కుపుడక! అవును, అదే ముక్కుపుడక!! దానిని

భగవత్ప్రసాదంగా భావించి తెచ్చి భర్తకిచ్చింది. శ్రీనివాస నాయక్కి అంతా అగమ్యగోచరంగా ఉంది. వెంటనే పరుగు పరుగున దుకాణానికి వెళ్ళాడు. తాళం తీసి చూడగా ముక్కుపుడక మాయం! ఏం జరిగిందో ఎలా జరిగిందో ఏమీ అంతుపట్టడం లేదు. జరిగిన విషయాలను మననం చేసుకున్నాడు. వచ్చినది ఎవరు? ఎవరతను? అవును, అంతటా ఉన్నవాడే! తన భార్యని అనుగ్రహించాడు, తనకి గుణపాఠం నేర్పాడు. తన భార్యలోని జెన్నత్వాన్ని గుర్తించి తన ప్రవర్తనకి, జీవనశైలికి చాలా ఖిన్నుడై, సిగ్గుతో కుంచించుకుపోయాడు, శ్రీనివాస నాయక్. ఇంటికి వచ్చి భార్య సరస్వతీబాయిని గురువుగా భావిస్తూ సంబోధిస్తూ ఆమె పాదాలపై పడ్డాడు. ఆస్తిసంతా దానం చేసి తంబూరా, చిడతలతో బయల్దేరాడు. భక్త పురందరదాసుగా రూపుదిద్దుకున్నాడు. పరమాత్మను కీర్తిస్తూ వేలాది కృతులు రచించి అమరుడైనాడు.

ఈ సందర్భంలో స్వామివారి మధుర వచనాలని మరొక్కసారి స్మరించుకుందామా - “సీతారాములు, పార్వతీ పరమేశ్వరులు, లక్ష్మీనారాయణులు - అన్నింటిలోనూ స్త్రీ పేరే మొదట రావడానికి కారణమేమిటి? స్త్రీ ప్రకృతి స్వరూపిణి. ప్రకృతిని నీవు సాధించి, ప్రకృతి అనుగ్రహమును పొంది తదుపరి పరమాత్మను పొందు. ఈ ప్రకృతి అనుగ్రహమునకే నోచుకోలేనివాడు పరమాత్మ అనుగ్రహమునకు ఏవిధంగా నోచుకోగలడు?!” ❖

భోజనం చేసే సమయంలో మనసును నిర్మలంగా ఉంచుకోవాలి

**శ్లో॥ ఈర్ష్యా భయ క్రోధ పరిఘ్నేన, లుభ్ధేన రుద్ధైస్యని పీడితేన
విద్వేష యుక్తేన చ సేవ్యమానం, అన్నం న సమ్యక్పరిపాక మేతి**

ఈర్ష్య, భయము, కోపము, లోభము, రోగము, దైన్యము, ద్వేషము - యివి మనసులో భోజన సమయమున ఉంచుకొన్నచో తిన్నది సరిగా జీర్ణముగాక విషతుల్యమవుతుంది. నిర్మలమైన మనస్సుతో నిశ్చింతగా సంతోషముగా భోజనము చేయవలెను. (సూక్తిముక్తావళి)

బాలవికాస్ విశిష్టత

డా॥ లావణ్య సరస్వతి

బాలవికాస్ ముఖ్య ధ్యేయం పిల్లలలో మానసిక పరిణామం (ట్రాన్స్‌ఫర్మేషన్) తీసికొనిరావడం. ప్రస్తుతం పిల్లలు పెరుగుతున్న సమాజం ఎలా ఉంది? ఈ కలుషిత వాతావరణంలో మానసిక పరిణతి, ఆదర్శ భావాలు ఎంతవరకు సాధ్యం? ఆలోచించాల్సిన బాధ్యత పెద్దలది. స్వామి హెచ్చరిస్తూ చూపిస్తున్న సమాజం ఇలా ఉంది:

ధనమే దైవంబయ్యె దర్పంబె మతమయ్యె
స్వార్థమే బుద్ధికి స్థానమయ్యె
అహము ఫేషనయ్యె ఆశలందంబయ్యె
ధర్మంబు వమ్మయ్యె ధాత్రిలోన
దయయు హీనంబయ్యె నయము శూన్యంబయ్యె
కపటమే జీవుల కాంతులయ్యె
ప్రేమానురాగముల్ రోగాలపాలయ్యె
కామాంధులుగ చేసె కలిని చదువు
బ్రతుకు బరువయ్యె మతులకు గతులు తప్పె
జాగుచేసిన జగతి ఏ గతియు నగునా!
విద్యయందున నైతిక విలువ జేర్చి
మార్పు కలిగించి నేర్పుడో గురువులారా!

మానసిక పరిణతికాని, పరిణామము కాని ఒక్కరోజులో వచ్చేది కాదు. కాలక్రమంగా, నెమ్మదిగా వచ్చేది ఈ మార్పు. కనుక పిల్లలు ఒక్కరోజులోనో ఒక్క సంవత్సరంలోనో మారతారని చెప్పలేముకాని, నెమ్మదిగా మారే అవకాశాలు ఎక్కువ. (ఆ మాటకు వస్తే పెద్దవాళ్ళలో మార్పు రావడమే అసలు కష్టం. చెప్పి, చెప్పి స్వామికే విసుగు పుట్టించిన ఘనులు మనలో ఉన్నారు)

“కాయలను కాయలు రక్షించలేవు. అన్ని కాయలను కూడా చెట్టే రక్షిస్తుంది. చెట్టును వేర్లు రక్షిస్తాయి. కనుక ఆ వేర్లను ఆశ్రయించినప్పుడే చెట్టు కాయలు మనకు లభ్యమౌతాయి. ఆ వేర్లను మనము సేవించినప్పుడే అనగా నీరు, ఎరువులు పోసి రక్షించినప్పుడే ఈ చెట్లు పుష్కలంగా ఫలిస్తాయి” అన్నారు స్వామి. అదే విధంగా బాలవికాస్ సమాజానికి పనికి వచ్చేదిగా మనం అర్థం చేసుకోవాలి. పిల్లవేళ్ళను రక్షించి వాటిద్వారా ఎరువులను, మందులను చెట్టుకు అందిస్తేనే మంచి పంట, ఫలపుష్పాలు లభిస్తాయి. పిల్లలనే పిల్లవేళ్ళను రక్షించి బలాన్ని అందించి, చీడపీడలను తొలగిస్తేనే సమాజమనే నందనవనం ఫల పుష్ప భరితమవుతుంది.

తోటమాలి చిన్నమొక్కలను, మంచి నారును ఎన్నుకుని, పదునైన భూమిని ఎన్నుకుని, క్షేత్రానికి పోషకాలను అందించి మొక్కలను నాటి సస్యరక్షణ చేస్తాడు. అంతేకాని, పెద్దపెద్ద చెట్లను తెచ్చి నాటడు. అలా నాటితే అవి బతకకపోవచ్చు, ఎదగకపోవచ్చు,

బతికినా నిలదొక్కుకొని ఫలం అందించడానికి చాలా కాలం పట్టవచ్చు. అలాగే పసిపిల్లల హృదయాలలో మంచి భావాలను నాటితే వారు పెరిగి పెద్దయి ఫలపుష్పాలను అందించి, నందనవనాన్ని తలపింపచేయగలరు. పెద్దలు, వృద్ధులు ఆదర్శాలను వంటపట్టించుకొని మారటం చాలా కష్టం. అందుకే 'మొక్కై వంగనిది, మానై వంగుతుందా?' అని సామెత.

సమాజానికి 'అది చేస్తాం ఇది చేస్తాం' అనేవాళ్ళు భావితరాలను ఆరోగ్యవంతమైన ఆలోచనలతో, మానవతా విలువలతోకూడిన ఆదర్శాలతో తయారుచేయడానికి సహకరించాలి. ఇదే అసలైన సమాజసేవ అంటారు, భగవాన్. పిల్లలకు ఆస్తిపాస్తులు కూడపెట్టి, తరతరాలకు సరిపోయే సంపదను దాచి ఉంచేవారు గుర్తించాల్సినది ఒక్కటే. పిల్లలకు సంపద పోగుచేసి ఇవ్వాలా? ఆదర్శాలు, అభిమానాలు, అనురాగాలు, ఆనందాలు అందించాలా? ఆలోచించండి. పిల్లలు ఆరోగ్యవంతులుగా ఆయుష్షువంతులుగా పుట్టాలని ముక్కోటి దేవతలకు మొక్కుని మొక్కు లేకుండా లెక్కలేనన్ని మొక్కులు మొక్కుతారు. మంచి పిల్లలు అంటే ఎవరు? అందమైనవాళ్ళా, ధనవంతులా, గుణవంతులా? స్వామి ఈ అంశాన్ని ఎన్నోసార్లు చెప్పారు. స్వామి చెప్పిన జవాబు మనందరికీ చిరపరిచయమే. సక్రమమైన మార్గంలో పెరిగే పిల్లలే భావిభారత సమాజ నిర్మాతలు. ఆదర్శాలు, విలువలు, సంస్కారము, క్రమశిక్షణ నవసమాజ నిర్మాణానికి అత్యవసరమైనవి. ఇవి మనసులలో స్థిరపడటమే మానసిక పరిణామం. ఈ పరిణామం పిల్లలలో తెచ్చి, దానిని గట్టిపరచి పెంచడానికి సులభ మార్గము బాబావారు ఏర్పరచిన బాలవికాస్. దీనిలో పిల్లలు, తల్లిదండ్రులు, గురువులు ఈ ముగ్గురు ప్రధానపాత్రను పోషిస్తారు. వీరు ఒకరితో ఒకరు సమన్వయంతో, సామరస్యంతో మెలిగినప్పుడే బాలవికాస్ విద్యార్థులు స్వామి సంకల్పించిన ఫలితాలు పొందగలరు. ఈ ముగ్గురిలో బాలవికాస్ గురువులది గురుతర బాధ్యత.

కనుకనే, స్వామి బాలవికాస్ గురువులను చాలా బాధ్యతగా వ్యవహరించుమని బోధిస్తారు. గురువులు ఆచరించి బోధించాలని అంటారు. గురువులు దీపం

లాంటివారు. ఒక జ్యోతినుంచి అనేక జ్యోతులు వెలిగి, వెలుగులు వెదజల్లుతాయి. ఒక దీపం ఇంటికి వెలుగు. 'గోరంతదీపం కొండంత వెలుగు' అన్నట్లు ఒక బాలవికాస్ గురువు సమాజానికే వెలుగు. ఈ గురువు వెలిగించిన బాలవికాస్ విద్యార్థులు లోకానికే వెలుగు. కనుకనే బాలవికాస్ హృదయ వికాసానికి, హృదయ వికాసం సమాజ వికాసానికి, సమాజ వికాసం లోకవికాసానికి సహాయపడగలవు.

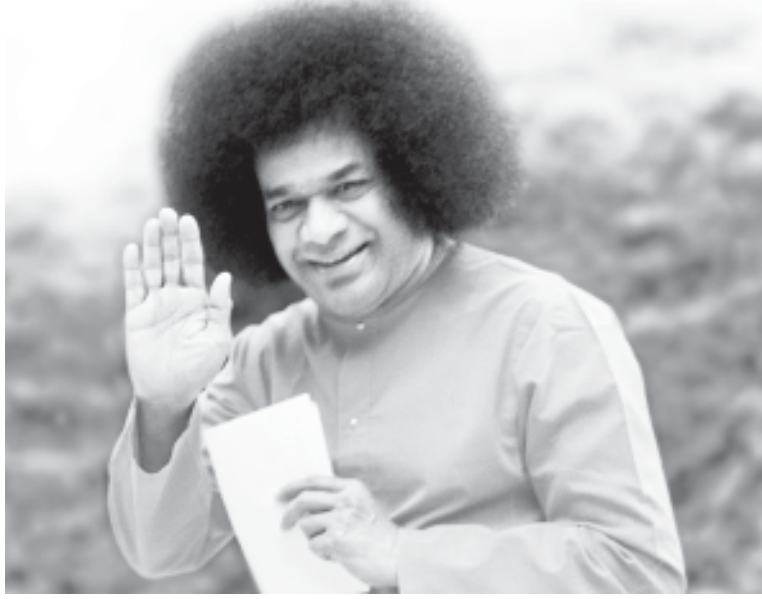
తల్లిదండ్రులు పిల్లల విద్యార్జనకు ఎంత శ్రద్ధ వహిస్తారో అంతే శ్రద్ధ వారి మానసిక వికాసానికి, మంచి గుణగణాల అభివృద్ధికి చూపాలి. శారీరకారోగ్యానికి పోషక విలువలున్న ఆహారం పెట్టడానికి ఎంత తపిస్తారో, అంతే తపన మానసికారోగ్యాన్ని ఇవ్వడానికి చూపాలి. ఇది లేకపోవడంవల్లనే చిన్నచిన్న పిల్లలు పరీక్షలంటే టెన్షను పడడం, అశాంతి పాలుకావడం చూస్తున్నాము. పిల్లల మానసికారోగ్యానికి, ఆనందానికి, వారిలో ఉన్నత గుణగణాలను, ఆదర్శవంతమైన భావాలను పెంచడానికి భగవాన్ మానవాళికి ప్రసాదించిన వరం బాలవికాస్.

పిల్లలు ఉత్సాహంగా బాలవికాస్ తరగతులకు హాజరు కావాలి. చదువులో మార్పులు, ర్యాంకులు తెచ్చుకోవడానికి ఎంతగా కష్టపడుతున్నారో గుర్తుపెట్టుకుని, ఆటపాటలతో ఆనందంగా సాగే బాలవికాస్ను అశ్రద్ధచేయకుండా, ఉల్లాసంగా గడుపుతూనే ఉన్నత విలువలను నేర్చుకోవాలి. రోజూ బాలవికాస్లో బోధించే విషయాల ఆచరణకు కొంతయినా సమయం కేటాయించాలి. అప్పుడే స్వామికి ప్రీతిపాత్రులు కాగలరు.

ఈవిధంగా పవిత్రమైన సేవాభావనతో బాలవికాస్లో గురువులు, తల్లిదండ్రులు, విద్యార్థులు, సేవాదళవారు వ్యవహరించినపుడు స్వామి ఆశీస్సులు, అనుగ్రహం ఈ కృషికి దోహదం చేసేవారందరిపైనా ప్రసరించగలవు. స్వామిచే ఎంపికచేయబడిన పుణ్యాత్ములకే బాలవికాస్ సేవా సౌభాగ్యం అట్టి, స్వామి ప్రేమ పొందడానికి అర్హత, యోగ్యత కలుగుతాయి. సాధనలలో స్వామికి అత్యంత ప్రీయమైనది సేవ. అందులోనూ బాలవికాస్ విభాగంలో సేవ చేయగలగడం వారివారి పూర్వజన్మ పుణ్యఫలమే అని చెప్పవచ్చు. ❖

ప్రభు సాయి భగవానునికి నా హృదయపూర్వక వందనములు. ప్రభువు తమ పిల్లలకు అందించిన అంతులేని ప్రేమ నాడూ నేడూ యేనాడూ ఒక్కటే. ఆ ప్రేమ మార్పు లేని, మార్పురాని పరిపూర్ణమైనటువంటి ప్రేమ. అది భాషకూ భావమునకూ అందరానటువంటిది, వర్ణింపవీలుకానటువంటిది. ప్రేమ ప్రపూర్ణుడైన ప్రభువుతో నా అనుబంధం అత్యంత సన్నిహితమై అత్యంత దృఢమై అత్యంత సున్నితమై కడుంగడు పవిత్రమైనటువంటిది. ప్రేమపూరితమై స్వేచ్ఛతో నిండినటువంటిది. 1945 మొదలు శ్రీవారితో యేర్పడిన ఈ అనుబంధం శాశ్వతమై అద్వితీయమై నా హృదయంలో విడదీయలేని బంధంగా స్థిరంగా నిలిచిపోయింది.

ప్రభువు హాస్పిటల్లో చేరినది మొదలు రెండు మూడు రోజుల్లో మందిరానికి తమ స్వస్థానానికి వచ్చేస్తారని గట్టిగా నమ్ముకొన్నాం. ఎన్నో సంవత్సరాలనుండి (1945 నుండి) ప్రభువుతో యెంతో సన్నిహితంగా కాలం గడిపిన మాకు, వారి దాగుడుమూతలాట చక్కగా అనుభవమే. ఈ సంఘటనకూడా వారి ఆటలో ఒక భాగమే అని అనుకొన్నామే గాని యిలా పరిణమిస్తుందని కలలో కూడా ఊహించలేకపోయాం. ప్రభువు సంకల్పం ఇలా ఉందని గ్రహించలేక పోయాం. వారి ఆట విశ్వకుటుంబాన్ని, భక్త సముద్రాన్ని అంతులేని శోక సాగరంలో ముంచివేసింది. కలలో

మన ఆరాధ్య దైవం ఇక్కడే ఉన్నారు, ఉన్నారు, ఉన్నారు

కుప్పం విజయమ్మ

కూడా సుంతైనా ఊహించని ఈ శోకవార్త అగ్నిదుమారంలా పెనుతుపానులా ప్రపంచం నలుమూలలా వ్యాపించింది. ప్రపంచం నలుమూలలనుండి భక్తులు తండోపతండములుగా మందిరానికి పరుగిడి వచ్చారు. తీవ్రమైన వ్యధకు గురియైన భక్తులు ఎంతో క్రమశిక్షణతో చీమలబారులా మందిరం చేరుతుంటే, ఆ క్రమశిక్షణను గాంచి యెల్లరూ విస్మయంతో దిగ్భ్రాంతులైపోయారు. అంతేకాదు. మరో ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమిటంటే, భక్తులు, భుక్తులు, ఆస్తికులు, నాస్తికులు, గ్రామప్రజలు, సర్వులూ జాతిమత భేదములను మరచి ప్రేమతో, భక్తితో, శ్రద్ధతో రోడ్డుకు ఇరుప్రక్కలా మూలమూలలలోనూ వరండాల్లోనూ యెక్కడ చోటు చిక్కితే అక్కడ, వంటలు వండి వేలాది భక్తుల ఆకలిని, దాహాన్ని తీర్చారు. లక్షలాది భక్తులు టీవీముందర నిశ్చేష్టులై కార్యక్రమాలను తిలకించారు. విశ్రాంతి లేదు, విరామం లేదు. గాయపడ్డ హృదయాలతో కన్నీరు మున్నీరుగా కారుస్తూ కూలబడిపోయారు.

కొన్ని గంటలు గడిచాక ప్రభువు దేహాన్ని గాఢపెట్టెలో ఉంచి హాలులోకి తీసుకొనిరాగానే, ఆ దుర్భర దృశ్యం భక్తులను శోక సముద్రంలో ముంచివేసింది. నిస్తేజులై నిర్వీర్యులై ధడధడ కొట్టుకొంటున్న గుండెలను గుప్పిట్లో దాచుకొని వలవల ఏడుస్తూ విలవిలలాడిపోయారు. ఈ భరింపరాని విరహ వేదన భక్తులను ఆపాదమస్తకం కాల్చివేసింది, నిలువునా దహించివేసింది. ఈ దృశ్యాన్ని టీవీలో చూస్తూండగా నేను నిగ్రహించుకోలేక నిస్తేజునైపోయాను. దయామయుడైన నా ప్రభువు రెండు నెలలు గడిచాకనే తమ సన్నిధిని చేరేందుకు నాకు తగిన శక్తిని, బలాన్ని అనుగ్రహించారు.

ప్రశాంతి నిలయంలో అడుగుపెట్టగానే, దేహంలోని అణువణువు వేదనాగ్ని శిఖలలో మలమలమాడిపోయింది. సాయితల్లి సుందర రూపం, దర్శన భాగ్యం దొరకక పోవడంతో నా హృదయం ద్రవించిపోయింది. సంవత్సరాల తరబడి దర్శన స్పర్శన సంభాషణలను నిండు ప్రేమతో ఆదరముతో అందించిన నా సాయితల్లి, సాయిమాత కనిపించకపోవడంతో బేలనై, భగ్గు హృదయనై సామ్యసిల్లిపోయాను.

భక్త జన వల్లభుడైన ప్రేమాంతరంగుడైన నా ఆరాధ్య దైవం, నా జీవం, నా ప్రాణం, మృదువుగా మురిపెముతో నా అంతరంగాన్ని యెలా తట్టి లేపారో వర్ణింపనలవి కాదు. వికలమైపోయిన, రెక్కలు విరిగిన పక్షిలా విలవిలలాడిన నా మనస్సు కొంత చల్లబడింది. కొంత కుదుటబడింది. నాలో అప్పుడు ఒక వింతైన విస్మయాత్మకమైన అనుభవం నెలకొంది. ప్రభువుతో ఆనందపరవశంతో అనుభవించిన మధురస్మృతులు, మధురిమలు, దివ్యానుభూతులు వరుసగా ఒకటి తరువాత ఒకటి నా మానస వీధిలో మెరుపులా మెరిసాయి. ఆ ప్రత్యక్షానుభూతులు నాలో నిర్లప్తమైన నిస్సందేహమైన భావాన్ని వికసింపజేశాయి. దయాంబోధియైన ప్రభువు తన భక్తులను వీడి ఒక్క క్షణమైనా ఉండలేరు అన్న భావం నన్ను మరింత ఉత్తేజపరచింది. నేనే కాదు, మనమందరముకూడా ఈ ఉత్తమోత్తమ భావములను మన హృదయాలలో ప్రతిష్ఠించుకొని ప్రమోదభరితులం కావాలి.

భగవంతుణ్ణి వీడి భక్తులు, భక్తులను వీడి భగవంతుడు ఉండలేరన్న సత్యాన్ని గ్రహించాలి.

ఈ పరిణామమునుండి మెల్లగా తేరుకొన్న నేను, సావకాశంగా చుట్టూ ఉన్న పరిసరాలను చూస్తూ ఉంటే, ఒక వింతైన ఉబలాటం, ఉత్సాహం నన్ను క్రమ్ముకొంది. ఆశ్చర్యం పెనవేసుకొంది. ఎందుకో తెలుసా? ప్రభువుయొక్క అనంతమైన దివ్యత్వం సర్వత్రా నిండి ఉండడమేకాక, నా చుట్టూ నా లోపలా నిండుగా ఆవరించి ఉంది. ఆ పవిత్ర వాతావరణము, అద్భుతమైన అతీతమైన దివ్య పరిమళంతో నిండి నిబిడీకృతమై ఉన్నది. నా హృదయము గగుర్పాటుచెంద, సంభ్రమాశ్చర్య సమ్మిళితమైన స్పందన నాలో తన్మయత్వాన్ని రగుల్కొల్పింది. నాలో ఉప్పొంగిన భావోద్రిక ఉద్వేగము నా ప్రభువు, నా దైవం యిక్కడే యిక్కడే నిరాకారులై ఉన్నారు, ఉన్నారు అని తెల్పడమేకాక ఇందులో మార్పు అన్న మాటకు చోటేలేక యెప్పటిలాగానే ఉన్నారు, ఉన్నారు అని బల్లగుద్ది కనువిప్పు కలిగించింది. ఈ భావన నాలో దృఢంగా హత్తుకొనిపోయింది. హాసిత వదనారవిందుడైన నా ప్రభువు ప్రేమాంతరంగుడై, అపార కరుణతో నాలోని మాయతెరను తొలగించి, వారి దైవత్వాన్ని నాలో ప్రజ్వరిల్లజేసి, స్వచ్ఛమైన ప్రేమామృతధారలను మెండుగా దండిగా నాపై కురిపించారు. నేను మూగనై ముగ్ధనై ముకుళిత హస్తనై మురిసిపోయాను. మృదువుగా నన్ను నా సహజ స్థితికి తీసికొని వచ్చారు. నేను స్పష్టముగా, సుస్పష్టముగా, ఖచ్చితంగా తెలుసుకొన్నదేమిటీ అంటే, ప్రభువు నాలోనే కాదు, నా వెలుపల నా చుట్టూ నా వెంట జంట ఉన్నారు అని గ్రహించాను. ఇది సత్యము, సత్యస్య సత్యము. నేనే కాదు, ప్రభువు సన్నిధిలో మెలగిన వారందరూకూడా ఈ సత్యాన్ని జీర్ణించుకొని తరించడమెంతైనా అవసరం. ఇంతేకాదు. మరింత విశిష్టమైన విశేషమేమిటీ అంటే, యెంతోకాలంగా ప్రభువు ప్రేమతో ఆశించిన పరివర్తన నేడు నాలో రూపొందడం. ఇది నా జన్మజన్మాంతర భాగ్యమని యెంత వర్ణించినా చాలదు. ఆనందబాష్పములు చెక్కిళ్ళపై జాలువారుచుండ కృతజ్ఞతాపూరితనై అంజలి ఘటించాను.

ఇట్టి మహోన్నత భాగ్యం ఈ జన్మలో యెవ్వరికీ చిక్కదేమో అని అనుకొన్నాను. పరమదయాళువైన ప్రభువు, “నేను అన్ని జీవరాసులలోనూ అన్ని దిక్కులలోనూ దేశ దేశాలలోనూ సర్వత్ర ఉన్నాను” అని నొక్కి వక్కాణించారు. భగవంతుడు లేనిచోటు లేదని నిరూపించారు. తమ సర్వవ్యాపకత్వాన్ని గోచరింపజేశారు.

మాయామానుషవేషధారియైన ప్రభువు మాయను గురించి విపులంగా విస్తారంగా సంభాషించారు. ఎందుకో తెలుసా? మాయయొక్క ప్రభావమును కూలంకషంగా అర్థం చేసుకొన్నప్పుడే భగవంతుడు సదా మనలోనే ఉన్నాడు అన్న సత్యాన్ని గ్రహించగలం. కారణం లేనిది ప్రభువు యే కార్యమూ చేయరు. మనలను సదా సన్మార్గంలో నడిపించాలన్నదే వారి ధ్యేయం.

నెమ్మదిగా నా చూపు అత్యంత మహిమాన్వితమైన అందచందాలతో తొణికిసలాడుతున్న కుల్పంత్ హాలువైపు కేంద్రీకరింపబడింది. కుల్పంత్ హాలు గంభీరంగా, హుందాగా ప్రశాంతంగా ఉంది. అదే సమయంలో అపార దివ్యశక్తితో, భక్తిపారవశ్యంతో విరాజిల్లుతూ, సర్వులలో ఉన్నది ఒక్క భగవంతుడే అన్న యేకత్వ భావాన్ని ప్రస్ఫుటంగా గోచరింపజేసింది. నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో ప్రతి ఒక్కరూ తల్లీనులై, ప్రేమపిపాసులై ప్రభువుయొక్క ప్రేమతత్వాన్ని, ప్రేమపరిణామాన్ని యెప్పటిలా ఆస్వాదిస్తూ ఆనందించడం యెంతైనా ముదావహం. ప్రతి ఒక్కరి ముఖంలోనూ ప్రభువు అనుగ్రహించిన దయా వీక్షణములు తేటతెల్లంగా కానవస్తున్నవి. ప్రభువు ఆజ్ఞను శిరసావహించి సేవలో పాల్గొనాలి అన్న నిర్ధారణ దృఢంగా తిష్ట వేసుకొంది.

ఎన్నో సంవత్సరాలు మేము బాల సత్యసాయితో దాగుడుమూతలాటను ఆడుకొన్నాం. అయితే, నేడుకూడా ఆ దాగుడుమూతలాటనే నిరాకారంలోనూ ఆడుతూ సర్వులను ఆనందింపజేస్తున్నారు. సాకారంలోనూ, నిరాకారంలోనూ ఉన్న తత్త్వం ఒక్కటే అని బల్లగుద్ది నిరూపిస్తున్నారు. ఈ రెంటినీ ప్రత్యక్షంగా అనుభవించిన మేము అదృష్టవంతులమని చెప్పక తప్పదు. మనము

రాముని చూశామా? కృష్ణుని చూశామా? శిరిడీ సాయిని, బుద్ధుని, జీసస్ క్రైస్టుని చూశామా? లేదే! చూడకపోయినా వారిని సంపూర్ణంగా నమ్ముతున్నాం. అలాంటప్పుడు అవతారపురుషులందరికన్నా అద్వితీయుడైన, అప్రమేయుడైన మన ప్రభువులో మనం అన్ని అవతారములను కనులపండువగా ప్రత్యక్షంగా దర్శించి ఆనందించడం యెంత భాగ్యమో, యెన్ని జన్మ జన్మాంతరముల పుణ్యఫలమో ఊహింప సాధ్యం కాదు. ఎంత కొనియాడినా చాలదు. అంతేకాదు. మధుర మోహనలావణ్యమూర్తిని దర్శించగానే మన కనులు ఆ శ్యామల కోమల సుందర రూపానికి జిగురులా హత్తుకొనిపోతున్నవి. అంతేకాదు. మన శరీరము ఆనంద మహాసముద్రముపై ఊయలలూగడం మాటలకూ రాతలకూ అందని మహదానందం. ఇంతేనా? కాదు, కాదు. ఇంకా చాలా చాలా ఉంది. సకల చరాచర సృష్టిజాలమునకే కర్తయైన, జగత్పితయైన మన ప్రభువు మన హృదయ సింహాసనమును అలంకరించగానే, మన జ్ఞాన నేత్రము తెరువబడి, ప్రభువు నాలోనే ఉన్నారు, అన్న ప్రత్యక్షానుభూతిని అంతరంగంలో అనుభవించి, ఆనంద తరంగములపై తేలియాడుతున్నాం. ఇట్టి మహద్భాగ్యాన్ని అందించిన ప్రభు పరంధామునకు యెలా కృతజ్ఞతలు తెల్పగలం?! ఏమి చేసినా, యెంత చేసినా చాలదు. అవాఙ్మానన గోచరుడు మన ప్రభువు. ప్రత్యక్ష దైవం మన పరీశ్వరుడు. ఏ యుగంలోనూ కనీ వినీ యెరుగని పరమాద్భుతమైన లీలలను, మహిమలను ప్రదర్శించారు. వాటిని కనులారా కరవృతీరా నయనానందకరంగా తిలకించే భాగ్యాన్ని ప్రభువు నాకు ప్రసాదించారు. అంతేకాదు. సర్వులను భక్తినుండి మధుర భక్తికి కొంపోయారు. ఉన్నత స్థాయిని చేర్చారు. మానవ శ్రేయస్సుకే అవతరించిన మన ప్రభువుయొక్క ప్రేమకు విలువ కట్టగలమా?! హద్దును నిర్ణయింపగలమా?! భావాతీతం, భాషాతీతం, భాగ్యాతీతం, వాగతీతం ప్రభువు ప్రేమ మాధుర్యం; ప్రభువు ప్రేమాంతరంగ హృదయధామం!

(తరువాయి వచ్చే సంచికలో)

ముత్తాల సరాలు

(ధారావాహిక - 1)

ప్రొ॥ కామరాజు అనిల్ కుమార్

అవును, నిజమే మరి!

ఆరోజు సాయంకాలం కొద్దిగా వానజల్లు పడుతుంది.

ఎక్కువమంది లేరు.

మందిరం నుండి ఒక వాలంటీరు హడావుడిగా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి, “పిల్లల్ని, టీచర్లని స్వామి రమ్మంటున్నారు” అని చెప్పేడు.

‘త్రయీ బృందావనం’ (బెంగళూరు) మందిరంలో స్వామి ఇటువంటి అపురూపమైన అవకాశాలిస్తారు.

ఇంకేం?! బిలబిలమంటూ అందరం పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి మందిరంలో కూర్చున్నాము. భగవాన్ ఝూలాపై ఆసీనులై చిరునవ్వుతో మమ్మల్ని పలకరిస్తున్నారు.

మాటల మధ్యలో ‘సుమతీ’ శతకంలోని ఒక పద్యాన్ని చెప్పేరు. మనకు తెలిసినదే కదా అనుకుంటే పొరపాటే! అన్నీ తెలుసు ననుకోవడంకంటే మించిన అజ్ఞాన పరాకాష్ఠ ఏముంటుంది!

సుమతీ శతకంలోని ఆ పద్యంయొక్క అర్థాన్ని బాబావారు చెప్తుంటే, మనకు తెలియదే అని మొదటిసారి తెలుస్తుంది. ఇంతకీ అది ఏ పద్యమనుకున్నారు?

“అక్కరకు రాని చుట్టము
మ్రొక్కిన వరమీని వేల్పు మోహరమున దా
నెక్కిన పారని గుఱ్ఱము
గ్రక్కున విడువంగవలయు గదరా సుమతీ!”

అవసరానికి మోహం చాటేసే చుట్టాన్ని, ఎంత మొక్కుకున్నా వరమివ్వని దేవతను, యుద్ధభూమిలో పరుగెత్తలేని గుఱ్ఱాన్ని వెంటనే వదలివెయ్యాలన్నది మనకు తెలిసిన అర్థం.

బాబావారు అంటున్నారు, “అవసరానికి ఆసరాగా ఉండని చుట్టాన్ని వదలిపెట్టక ముందు నిన్ను నీవు ప్రశ్నించుకో - నీవు ఎవరినైనా అవసరానికి ఆదుకున్నావా? అలాగే, ఎన్నో మొక్కులు మొక్కుకున్నా వరాలు ప్రసాదించని వేల్పును వదలిపెట్టక ముందు ఆలోచించుకో - కోరుకునేదాన్ని పొందే అర్హత నీకున్నదా? అదేవిధంగా యుద్ధభూమిలో పరుగెత్తలేని గుఱ్ఱాన్ని విడిచిపెట్టక ముందు నీకు గుఱ్ఱపుస్వారీ వచ్చునా? అని ఆలోచించుకో. ఆ కారణం చేతనే ‘సుమతీ’ అనే పదాన్ని చేర్చారు. తన అర్హతను, స్థితిగతులను గుర్తించుకో లేని ‘కుమతీ’కి ఇది వర్తించదు.” ఈ అన్వయం, భావార్థం భగవాన్ చెప్తుంటే, విస్తుపోయాము. అవును, నిజమే మరి!

ఎంత జాలి! కరుణ!!

**“హాయిగా, స్వేచ్ఛగా ఎగిరే పావురాన్ని పట్టి
బంధించి తలక్రిందులుగా వ్రేలాడదీసి
తీసుకెళ్తున్నారా? పాపం!”**

సాటి పిల్లల అల్లరి చేష్టలను చూసి స్పందించి బాల ‘సత్య’ పలికిన పలుకులివి. మూగజీవుల కష్టాన్ని, బాధని చూసి తట్టుకోలేకపోయేది ఆ పసి మనసు. ‘సత్య’ తానైనా భోజనం మానేసేవారుకాని, బిచ్చగాళ్ళను మాత్రం ఖాళీ చేతులతో వెనక్కి పంపేవారు కాదు. “**ఆ బిచ్చగాళ్ళకు అన్నం పెడదాము. వారిని పొమ్మని కసురుకోవద్దు. ఆకలితో ఉన్నవారిని చూస్తూ చూస్తూ పట్టించుకోకుండా ఎలా ఉండగలము?**” అనేవారు. ఒక పర్యాయం ఇంటి ముందుకు వచ్చిన ఒక బిచ్చగాణ్ణి ఇంట్లోనివారు పొమ్మని కసురుకుంటూండగా, అప్పుడే భోజనానికి కూర్చోబోతున్న ‘సత్య’ తాను తినడం మాని తన అన్నం తీసుకెళ్ళి ఆ బిచ్చగాని జోలెలో వేశారు. ఆ తరువాత తల్లి ఈశ్వరమ్మగారు భోజనం చేయవలసిందిగా ‘సత్య’ను బలవంతం చేయగా, తల్లికి తన అరచేతి వాసన చూపించారు. అప్పుడే భోజనం చేసి చేయి కడుక్కున్నట్లుగా ‘సత్య’ అరచేతనుండి ఘుమఘుమలాడే వంటకాల వాసన రావడం ఆవిడ గమనించి ఆశ్చర్యపోయారు. “అవసరమైతే నేనైనా భోజనం మానివేస్తానుకాని బిచ్చగాళ్ళను మాత్రం వెనక్కి పంపవద్దు” అనేవారు, ‘సత్య’. ఇతరుల ఆకలిని గమనించి అన్నం పెట్టే హృదయం వారిది.

అంతేకాదు. వికలాంగులు, వృద్ధులు ఎక్కడ కనబడినా వారికి చేయి అందించి ఇంటిదాకా చేర్చే జాలిగుండె బాబావారిది. “నా జీవితమే నా సందేశం” అన్నది బాల్యం నుండే బాబా ఆచరణపూర్వకంగా ప్రబోధిస్తూ వచ్చారు. పలకలు, పుస్తకాలు లేని ఆ రోజుల్లో చేతివేళ్ళతో ఇసుకపై వ్రాసేవారట. ఎలిమెంటరీ స్కూలులో ఉండగానే సాటి బాలలకు చదవడం, వ్రాయడం నేర్పించేవారు, స్వామి. ఇంట్లోవారికి సాయమందించడం మామూలే స్వామికి. బజారునుంచి సరుకులు తీసుకురావడం, వాటి లెక్క ఖచ్చితంగా చెప్పడం, చివరకు ఇల్లు ఊడ్చడం, బావినుండి నీరు తీసుకురావడం వంటి పనులుకూడా చేసేవారు.

చలికాలంలో స్కూలుకు రావడం ఆలస్యమయ్యేది పిల్లలకు. ఆలస్యమైతే ‘కేన్’ (బెత్తం)తో దెబ్బలు తప్పవు. ఎవరైతే ముందుగనే వచ్చి టీచరుకు సమస్యరిస్తారో వాళ్ళు ఆలస్యంగా వచ్చిన పిల్లలకు శిక్షను అమలుపరచాలి. సాటి పిల్లలు చలిలో వణుకుతున్నారని గ్రహించి ‘సత్య’ ఇంట్లోంచి కప్పుకోవడానికి గుడ్డలు తెచ్చేవారట. దాంతో ఇంట్లోవాళ్ళు గుడ్డల్ని పెట్టెలో పెట్టి తాళం వేసేవారట. స్వామికి తెలియనిదేముంది! వారినుండి దాచగలిగేది ఏముంటుంది! ఆ ప్రేమప్రవాహానికి అవరోధాలూ అటంకాలూ ఉండవు కదా!

అంటరానితనం వంటి కులవివక్షను స్వామి చిన్ననాటి నుంచే నిరసించారు. హరిజనవాడకు తరచు వెళ్ళేవారు. కొన్ని సందర్భాలలో పెద్దలకు తెలియకుండా వెళ్ళి వాళ్ళను కలుసుకొనేవారు. వాళ్ళకు భజన పాటలు నేర్పించి, పాడించేవారు. పోటీలలో పాల్గొనమని ప్రోత్సహించేవారు. ఆరోజుల్లో జొన్నల నరసప్ప హరిజనవాడలో ఉండేవాడు. స్వామి ఆయన ఇంటికి వెళ్ళి హరిజనుల సంకీర్తనను మెచ్చుకునేవారట. కులాలకు, వర్గాలకు అతీతులు స్వామి. సమభావం, సర్వజన సమానప్రేమ బాబావారిది. భక్తులు దర్శనానికి కూర్చునే కుల్యంతహాల్లోగాని, భోజనాలు చేసే క్యాంటీన్లలోగాని మరెక్కడైనా ప్రశాంతి నిలయంలో ఏనాడూ కులాల గోల లేనే లేదు. అంతెందుకు? శ్రీ సత్యసాయి సంస్థలలో యావత్ ప్రపంచంలోనూ ఎలాంటి జాతి కుల మత వర్గ విభేదాలూ, వివక్షలు మచ్చుకైనా లేవు, ఉండవు. మనదంతా ఒకే జాతి, అదే మానవ జాతి. ‘ది కేస్ట్ ఆఫ్ హ్యూమానిటీ’ అన్నారు, మన స్వామి. కులం కాదు, గుణం ప్రధానం అని సెలవిచ్చారు. పాత్ర ఏదైనా ఇనుపదైనా, బంగారుదైనా నీరు స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. అదేరీతిగా, హృదయం మంచిదైతే చాలు. ఏ కులమైతేనేమి?! ఈవిషయమై బాబావారు ఏమన్నారో గమనించండి:

**“ఇనుప పాత్రయైన హేమపాత్రయైన
నీటితోటి గుణము వాసికెక్కు
మనసు మంచిదైన తానెటులున్నేమి?
ఉన్నమాట తెలుపుచున్నమాట”**

వినాడో చెప్పడం జరిగింది

“కమలమ్మా! నేను సామాన్య మానవుడనని అనుకుంటున్నావు కదూ! కాదు కమలమ్మా! నేను సాక్షాత్తు ఈశ్వరుడిని. ముందుముందు నా మహిమలను నువ్వే చూస్తావు. నన్ను నమ్ము”

అవతార ప్రకటన అనంతరం ఉరవకొండ నుంచి వచ్చిన తరువాత పుట్టపర్తి కరణం రెండవ భార్య కమలమ్మగారితో బాబా పలికిన పసిడి పలుకులివి. ఆరోజుల్లోనే బాబావారి దర్శనం చేసుకున్న బాపట్ల మాణిక్యమ్మగారిని ఎవరో నాకు పరిచయం చేశారు. వారు అన్న మాటలివి: “నాయనా! ఎంతో కష్టపడి రైళ్ళు మారి, బస్సులెక్కి, ఎడ్లబండి ఎక్కి పుట్టపర్తి చేరుకునేవారం. “ఇక్కడికి రావడం చాలా కష్టంగా ఉంది స్వామీ! ఇంత మారుమూల కుగ్రామానికి ఎవరోస్తారు చెప్పండి” అని ఓసారి నేను స్వామితో అనేశాను. దానికి వెంటనే సమాధానమిస్తూ, “నువ్వే చూస్తావు మాణిక్యమ్మా! అంతా జనంతో నిండిపోతుంది. మీరంతా నన్ను ఎంతో దూరం నుంచి చూడవలసి వస్తుంది. నా జుట్టు కనిపించినా నన్ను చూసినట్లుగా మీరు సంతృప్తిపడవలసినవస్తుంది” అన్నారు. నిజమే కదా బాబూ! ఈరోజుల్లో మేము భౌతికంగా స్వామికి ఎంత దూరంలో ఉన్నామో తల్చుకుంటే ఒకప్రక్క దుఃఖం, మరొకప్రక్క

ఇంతమంది భక్తుల్ని చూస్తున్నందుకు ఆనందం కలుగుతున్నవి” అన్నారామె. అదే స్వామి దివ్యాకర్షణ శక్తి. ఎవరికి ఆహ్వానం పంపారు? ఏ ప్రత్యేక మర్యాదలెవరికి చేశారు? స్వామి సన్నిధిలో ధనానికి ఏమైనా ప్రమేయమున్నదా? చిన్ననాటినుండి నిశ్చల నిర్మల నిస్వార్థ ప్రేమయే బాబావారి సకలైశ్వర్య సంపద.

శిరిడీ అవతారంలో వారు సెలవిచ్చినట్లు స్వామి పిచ్చుక కాలికి దారం కట్టి దగ్గరకు లాక్కున్నట్లుగా భక్తులను తమ సంకల్పమాత్రాన సన్నిధికి రప్పించుకొని సంస్కరించడం మనమెరిగినదే! బాబావారి ప్రేమానుగ్రహ సూచకములైన వాచీలనండి, రింగులనండి, చైనులనండి, విభూతి, ఇంటర్వ్యూలు... ఇవన్నీ భక్తులను సంస్కరించే ఉద్దేశ్యంతో వారు ప్రసాదించినవే కదా! ఈతిబాధల నివారణార్థమో, మరే కారణంచేతనో భక్తులు స్వామి సన్నిధికి ఆకర్షితులై, సంస్కరింపబడి, పరోపకార పరాయణులై ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ప్రవేశించడం జరుగుతుంది. ఈ చమత్కారాలు ఎందుకని పాత మందిరం రోజుల్లో ఒకరు స్వామిని అడుగగా, “నేనలా చేయకపోతే ఇప్పుడు నా దగ్గరకు ఒక కాకి కూడా రాదు. కానీ, లక్షలాది భక్తులు నాదగ్గరకు రావడాన్ని ఒకరోజు నీవు చూస్తావు. అప్పుడు గ్రహిస్తావు నా మహిమను”

అన్నారు. ఎడ్ల బండలో తమ సన్నిధికి వచ్చే భక్తులకు స్వామి అర్ధరాత్రి వరకు ఇంటర్వ్యూలిచ్చిన రోజులున్నాయి. స్వామి సన్నిధికి వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరికీ ఇంటర్వ్యూలు లభ్యమైన రోజులవి. ఆరోజుల్లోనే ప్రత్యక్షంగా స్వామి మహిమలను తిలకించిన కమలమ్మగారి కథనమిది.

ఆనాడే మొదలైంది

ఎప్పటి మాట! ఏనాటి కథ! బాల బాబా పండరి భజన మండలి ఏర్పాటు చేసి, పాటలు రచించి స్వరకల్పన చేసి, పుట్టపర్తిలో తోటి బాలురకు నేర్పించిన ఘట్టమిది. కడప జిల్లా బద్వేల్ తాలూకా వాస్తవ్యులు బట్టల వ్యాపారస్థుడు వెంకటయ్యగారు ఆరోజుల్లో పండరి భజనలో పాల్గొని చెప్పిన విశేషాలివి - ఆనాటి పర్తిగ్రామంలో ప్రతి రోజు సాయంకాలం జరిగే ఆధ్యాత్మికకార్యక్రమం పండరి భజన. ఆ తరువాత కరణంగారు అందరికీ పండ్లు పంచేవారట. లైట్ ఆరెంజి రంగులో షర్టు, నిక్కరు, స్కార్ఫు వేసుకొని దాదాపు ఇరవైమంది పిల్లలు ఉత్సాహంగా పాల్గొనేవారట. నీళ్ళు, సున్నం, పసుపు కలిపి బట్టల్ని నానబెడితే ఆ రంగు వచ్చేది. స్కార్ఫు అంచున ఎరుపు బోర్డరు కుట్టి ఉండేది. తలకి, నడుముకి టవల్ని కట్టుకుని, స్కార్ఫు మెడలో వేసుకొని హాఠ్మనియం, మద్దెల వాయిద్యాలతో భజనలు ఉత్తేజకరంగా జరిగేవట. మెడలో దండలు ధరించేవారు. కాళ్ళకి గజ్జెలుండేవి. బాలబాబా నేతృత్వంలో కర్నాట నాగేపల్లి, కోయిలగుట్టపల్లి, కమ్మవారిపల్లి, బ్రాహ్మణపల్లి, లోచర్ల గ్రామాలలో పండరి భజనలు వ్యాప్తమయ్యాయి. అప్పటికి బాబావారి వయస్సు ఎంతనుకున్నారు? పది సంవత్సరాలలోపే! లయతాళబద్ధంగా పాడడంలోగాని, అడుగులు వేయడంలోగాని పిల్లలు పొరపాటు చేస్తే బాబా మందలించేవారట. మధుర గానంతో అడుగులేస్తూ, తాను భజన చేస్తూ తోటి పిల్లలచేత చేయిస్తూ వెళుతూంటే, అది చూసి గ్రామ ప్రజలు మైమరచి నిలబడిపోయేవారట. వారి బృందాన్ని పరిసర గ్రామాలవారు కూడా సాదరంగా ఆహ్వానించేవారట. ఈ పండరి భజనవల్లనే పుట్టపర్తికి ఆరోజుల్లో కలరా సోకలేదని అందరి విశ్వాసం. సుబ్బమ్మగారి నడిగి నూనె తెచ్చి దీపాలు వెలిగించి స్వామి భజన ప్రారంభించేవారట. ఈనాడు సాయిసంస్థలద్వారా

ప్రపంచవ్యాప్తమైన భజన కార్యక్రమానికి అదే నాంది. ప్రతి నిత్యం భజనలో స్వామి సింహాసనాసీనులై, తాళం వేస్తూ పాడేవారిని ఉత్సాహపరుస్తూ దర్శనమిస్తారు. భజనల 'క్వాలిటీ' విషయంలో స్వామి ఏమాత్రం రాజీపడరు. చక్కగా పాడే విద్యార్థులు స్వామి ప్రేమాశీస్సులకు పాత్రు లవుతారు. ఆనాటి గాయకులలో శ్రీ రాజారెడ్డి, శ్రీ రంజన్ జైన్, శ్రీ రామ్లక్ష్మణ్లు, శ్రీ మోహన్ రావు, నేటి ఇరాడీ సోదరులు మున్నగువారందరూ భగవాన్ నుండి స్ఫూర్తిని పొందినవారే. ఈప్రకారం ఇంకా అనేకులున్నారు.

స్వామి స్వయంగా రచించి స్వరపరచిన ఈ పాటలు భజన ప్రాధాన్యతను తెలుపుతాయి:

“శివ శివ శివ శివ అనరాదా జీవా!

చింతలెల్ల బాపుకొని మనరాదా...”

“సాయిరామయని నామము తలచిన

సర్వబాధలూ సమయునందీ...”

మన తలకెక్కితట్లు ఎంత స్పష్టంగా అన్నారో చూడండి:

“భగవన్నామము వలదనే నరుని

నరపశువని భావించండి

నామస్మరణమె ముఖ్య విద్యయని

నియమముతో సేవించండి

తక్కినవన్నీ హుళక్కి విద్యలని

పక్కకు నెట్టుట చూడండి”

కుక్క తోక వంటి మనసును చక్కచేయడానికి సాయినామ స్మరణమొక్కటే తరణోపాయం.

“సాయి సాయి సాయిరామయని

మీరు రయమున పాడగ రారండి

ప్రేమమీర ఓ సాయిరామయని

పిలిచి తరింతురు లేవండి

కుక్కతోకయగు మానవ మనసును

చక్కబరచును రారండి!

ఒక్క మనసుతో నమ్మి సాయని

చక్కగ స్మరణము చేయండి”

(సశేషం)

మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి

(ధారావాహిక - 61వ భాగం)

బి.వి. రమణరావు

సాయి వద్దనుండి పిలుపు

డా॥ జె. గీతారెడ్డి, ఆంధ్రప్రదేశ్ మాజీ మంత్రివర్యులు, వారి అనుభవాన్ని ఈవిధంగా తెలియజేశారు:

“నా సంకల్పం లేనిదే నా దర్శనం చేసుకోలేరు” అంటూ ఉంటారు, భగవాన్. అందుకే అనుకుంటూ, అప్పటికి పదేళ్ళ క్రితం నుంచీ భగవాన్ బాబావారి దివ్య చరిత్ర, మహిమలు, దీనజనోద్ధరణగురించి విని, వారిని దర్శించుకోవాలనుకున్నా 1980 వరకు సాధ్య పడలేదు. 1980లో అత్యంత క్లిష్ట పరిస్థితుల్లో మేము వారిని దర్శించుకోవడం జరిగింది.

మేము లండన్‌లో ఉండగా నా భర్త డా॥ రామచంద్రారెడ్డికి శరీరంలో ఎడమభాగం పక్షవాతానికి గురి అయింది. ఎంతోమంది వైద్యప్రముఖుల్ని సంప్రదించాం. ప్రయోజనం లేకపోయింది. బ్రిటీష్ డాక్టర్ల బృందమే, “ఇక వైద్య చికిత్సమీద ఆధారపడకుండా భారతదేశం వెళ్ళి అక్కడ సాయిబాబావారిని దర్శించండి” అని సలహా ఇచ్చేరు.

ఆ నిస్సహాయ స్థితిలో, ఆవిధంగా వారి పిలుపు నందుకొని వైట్‌ఫీల్డ్ ఆశ్రమంలో, ఎవరి సహాయమూ ఆశించకుండా బాబావారిని ఆశ్రయించేం. స్వామి దర్శనం సమయంలో ముందు పురుషులవైపుకు వెళ్ళి, నా భర్త శరీరంలో ఎడమ భాగాన్ని వారి దివ్యహస్తంతో స్పృశించి, “తగ్గిపోతుంది, భయపడకు” అన్నారు. అదేవిధంగా స్త్రీలవైపు వచ్చినప్పుడు నా ఎదుట నిలచి, విభూతి ప్రసాదం పొట్లములు నా చేతిలో పెడుతూ, “త్వరలోనే

తగ్గిపోతుంది, ఆందోళన చెందకు” అని అభయమిచ్చేరు. ఆనాటినుండి వారి అనుగ్రహంతో నా భర్త త్వరలోనే కోలుకొని సంపూర్ణ ఆరోగ్యాన్ని పొందేరు. ఏ పూర్వజన్మ పుణ్యంవలననో మాపై అనుగ్రహ వర్షం కురిపించడానికే స్వామి ఆవిధంగా మమ్మల్ని వారి దివ్య సన్నిధికి పిలిపించుకున్నారు.

“నేను 1992లో మినిష్టర్ని అయినప్పటినుండి తరచు స్వామిని దర్శించి ఎన్నో అనుగ్రహపూర్వకమైన ఇంటర్వ్యూలు పొందేను. మేము శిరిడీ వెళ్ళినప్పుడు మా అమ్మాయి మేఘన తీవ్రమైన జ్వరంతో బాధపడుతూ ఉండగా, ఆమెను శిరిడీ సాయి పాదముల చెంత పరుండబెట్టి ప్రార్థించాము.

వారం రోజుల తరువాత నేను పుట్టపర్తిలో సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్కి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ స్వామి ఉండడం జరిగింది. మా అమ్మాయి వ్యాధినిగురించి నేను ఏమీ చెప్పకముందే స్వామి, శిరిడీలో వారి పాదములు స్పృశించిన మేఘన వ్యాధి లక్షణములన్నీ చెప్పి, ఆమెకు సంపూర్ణ ఆరోగ్యం ప్రసాదించేరు. ఆవిధంగా శిరిడీ సాయే పర్తిసాయి అని నిరూపించేరు. 1995లో నేను జీర్ణకోశ వ్యాధితో బాధపడుతూ వారిని దర్శించగా ఒక అపూర్వ ఫలాన్ని సృష్టించి నా చేత తినిపించి నా అస్వస్థతను వెంటనే మాయం చేశారు. ఇలాగ ఎన్నో...”

విచిత్ర శస్త్ర చికిత్స

బహుముఖ ప్రజ్ఞావంతుడు, ఆధ్యాత్మిక సాహితీవేత్త అయిన కీ॥శే॥ రా. గణపతి రచించిన ‘భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబా దివ్య చరితము’ నుండి సేకరించ బడిన ఒక అద్భుతమైన అనుభవమును ఈ క్రింద ఇస్తున్నాము:

పాతమందిరం రోజుల్లో, దీర్ఘ వ్యాధుల్ని తమ దివ్య విభూతి ప్రసాదంతో నయం చెయ్యడం, అద్భుతమైన శస్త్ర చికిత్సలు చెయ్యడం, ఓ ఫలమో, చాక్లెట్తో ఇచ్చి శరీర బాధలు తొలగించడం గురించి మనం విన్నాం, చదివేం. మొదట్లో చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలనుండే వ్యాధిగ్రస్తులు వచ్చేవారు. వారివారి బంధువులద్వారా ఆంధ్ర, కర్ణాటక, మద్రాసు రాష్ట్రాలనుండి స్వామి చికిత్సలు, మహిమలు, లీలలుగురించి విని జనం తండోపతండాలుగా రావడం, భక్తులుగా మారి స్వామిని దైవంగా కొలవడం సహజ పరిణామం. ఆ తర్వాత వారి కీర్తిప్రతిఫలం దశదిశలా వ్యాపించడంవల్ల పితాపురం, బొబ్బిలి, మీర్జాపూర్,

కొల్హాపూర్, వెంకటగిరి, పాటియాలా, సాందూర్, జాంనగర్, జింద్, చించోళీ, మైసూరు మహారాజా మొదలైన సంస్థానాధీశులు ఆకర్షితులై స్వామిని దర్శించి పరమ భక్తులుగా విరాజిల్లుతూ వచ్చారు. వారిద్వారా ప్రభుత్వాధినేతలు, రాజకీయవేత్తలు, పారిశ్రామికవేత్తలు, వ్యాపారస్తులు, కళాకారులు, క్రీడాకారులు, సాంకేతిక నిపుణులు స్వామిపట్ల ఆకర్షితులై, స్వామి అనుగ్రహానికి పాత్రులయ్యేరు.

ఆ తర్వాత భగవాన్, వారి దివ్యశక్తుల ప్రభావంతో దశదిశలా ప్రపంచవ్యాప్తంగా మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారిగా ఆరాధనలందుకోవడం మనకు సువిదితమే. మనస్సును వెనక్కు మళ్ళించి స్వామి బాల్యం తాలూకు చరిత్రను తలుచుకుంటే, అవతార ప్రకటన వరకూ, ఇంటా బయటా అందరూ వారి దివ్యత్వమును నమ్మక, అనుమానాలతో, అవమానాలతో హింసించిన శత్రువులే! జగదైక వీరుడుగా, తమ అవ్యాజ ప్రేమ అనే ఖడ్గాన్ని ధరించి శత్రువుల్ని జయించి, భక్తులుగా మార్చి, మానవోద్ధరణ మహోద్యమ దిశగా దిగ్విజయ యాత్ర జరిపి విశ్వవిఖ్యాతి గడించేరు, భగవాన్.

ఈ సందర్భంగా పాతమందిరం రోజుల్లో ఒక శస్త్ర చికిత్సా ప్రదర్శనతో భక్తులకు కనువిప్పు కలిగించిన ఒక సంఘటననుగురించి ప్రస్తావించడం సముచితం.

అప్పయ్య శెట్టి అనే చుట్టుప్రక్కల గ్రామానికి చెందిన ఒక చిన్న వ్యాపారస్తుని, అతని భార్య మహాలక్ష్మి వెంటపెట్టుకుని స్వామిని దర్శించడానికి వచ్చింది. అప్పయ్య శెట్టికి ప్రేగులో ఒక కంటి ఉందనీ, దాన్ని ఆపరేషన్ చెయ్యాలనీ, అప్పటి అతని శారీరక, మానసిక ఆరోగ్యస్థితి దృష్ట్యా ప్రాణానికే ముప్పు వాటిల్లే అవకాశం లేకపోలేదని, అతడు సంప్రదించిన పెద్దపెద్ద డాక్టర్లు చెప్పగా భయపడి, స్వామి పాదాలను ఆశ్రయించడానికి వచ్చినట్లు చెప్పేడు. ఆ దంపతులకు స్వామి ఆశ్రయం ఇచ్చేరు.

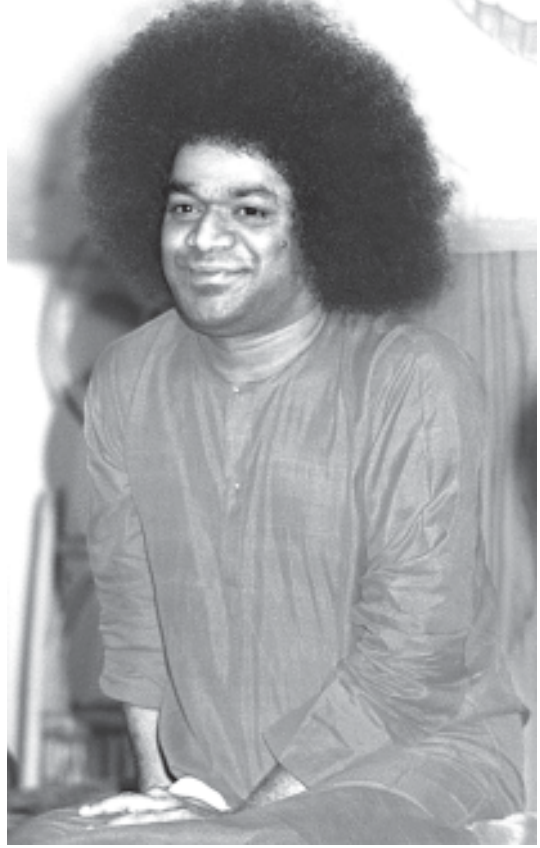
కొన్నాళ్ళు పోయిన తరువాత అప్పయ్యశెట్టిని స్వామి, “నీకు నొప్పి ఎక్కడ?” అని అడిగేరు. కడుపులో కంటి ఉన్నచోట చేతివ్రేళ్ళతో చూపెట్టేడు. స్వామి తమ రెండు

అరచేతులు పైకెత్తి, అప్పుయ్య ముఖంకేసి చూపెట్టేరు. అంతే, అతడికి స్పృహ తప్పింది. వెంటనే స్వామి భక్తుల సహాయంతో అతడిని తమ గదిలో బలమీద పడుకోబెట్టేరు. భక్తులందరూ ఆ గదిలోకొచ్చి ఉత్సుకతతో స్వామి ఏమి చేస్తారో అని చూస్తున్నారు. ఇరవైమంది ఉన్నారు. స్వామి ఎవ్వరినీ బయటికెళ్ళమనలేదు, తలుపుమూయలేదు. హస్తచాలనంతో ఒక స్త్రీలు పెట్టెను సృష్టించేరు. అందులోంచి తళతళ మెరిసే పదునైన స్త్రీలు చాకు తీసి, అప్పుయ్య చొక్కా ఎత్తి కడుపుమీద చద్రుమని కోశారు. రక్తం చిమ్మింది. ఆ కోసినచోట స్వామి తమ హస్తమును జొనిపి, ప్రేగులు బయటికి లాగి, అందులో ఉసిరికాయంత కంటి ఉన్న ప్రేగు భాగాన్నుంచి ఆ కంటిని కత్తితో కోసి, చేతిలో ఉంచుకొని, బయటికి వెళ్ళి దానిని విసిరేసి చేతులు కడుక్కుని, లోనికి తిరిగి వచ్చి, ఆ ప్రేగులను చేతితో మళ్ళీ కడుపులోకి త్రోసేసి, కడుపుపైన రెండు అరచేతులు పెట్టి, ఆ కోసిన భాగాలను దగ్గరగా చేర్చి, స్త్రీలు పెట్టెలో ఉన్న దూది పెట్టి బ్యాండేజి వేశారు.

అందరూ నిశ్చేష్టులై స్వామి చర్యలను గమనిస్తూండగా, స్వామి బయటికొచ్చి నిశ్శబ్దంగా ఇంటి మెట్లు దిగి గబగబా నడుస్తూ ఎక్కడికో ఎవరికీ చెప్పకుండా, ఎవరినీ వెంట రానీయకుండా వెళ్ళిపోయేరు. సాయంత్రం కొత్తచెరువు వెళ్ళివచ్చేనని చెబుతూ, తమ గదికి వచ్చి, సరాసరి అప్పుయ్యవద్దకు వెళ్ళి, ఆ బ్యాండేజి తీసేశారు. ఆశ్చర్యంగా, కోసిన భాగం పూర్తిగా అతుక్కోవడమే కాకుండా, పదేళ్ళ క్రితం ఆపరేషన్ చేసినట్టు సన్నని గీతలాగ మచ్చ ఏర్పడింది. అంతవరకూ స్పృహ లేకుండా ఉన్న అప్పుయ్యను కూర్చోబెట్టి, అతనిచేత వేడివేడి కాఫీ త్రాగించేరు.

మర్నాడు ఆ దంపతులు స్వామి ఆశీస్సులతో, కృతజ్ఞతాభివందనములు చేసి తమ ఊరికి తిరిగి వెళ్ళిపోయేరు.

ఆ భక్తుల గుంపులో విద్యావంతుడు, స్వామి సన్నిధిలో రెండు సంవత్సరాలుగా ఉన్నవాడు, బాలపట్టాభి నోరు

విప్పి, “స్వామీ, తమరు అనుజ్ఞ ఇస్తే ఈ అద్భుత శస్త్ర చికిత్సగురించి అన్ని పత్రికలలోనూ ప్రచురణ చేయిస్తాను” అన్నాడు.

స్వామి నవ్వుతూ, “అది చదివినవాళ్ళు ‘ఈ బాల పట్టాభికి బాబాపట్ల భక్తి వెణ్ణితలలేసి పిచ్చిపిచ్చి రాతలు రాస్తున్నాడు’ అని నిన్ను విమర్శిస్తారు” అన్నారు.

“స్వామీ, ఇరవైమంది ప్రత్యక్ష సాక్షులమున్నాం, ప్రమాణం చెయ్యడానికి సిద్ధంగా” అన్నాడు బాలపట్టాభి.

“నన్ను నా దివ్యశక్తిని కనులారా చూసిన మీ అదృష్టాన్ని సార్థకం చేసుకోండి. అంతే! నాకు ఎట్టి ప్రచారమూ అక్కర్లేదు. నా దివ్యశక్తి ప్రభావాన్ని ప్రపంచమంతా ఎప్పుడు ఎలా గుర్తిస్తుందో నాకు తెలుసు” అన్నారు త్రికాలజ్ఞులైన భగవాన్.

(సశేషం)

మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మ సంస్కరణ దినోత్సవం

2016 మే 6వ తేదీన ఉదయం అవతార పురుషులు భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారి జననీ జనకులైన శ్రీమతి ఈశ్వరమ్మ, శ్రీ పెద్ద వెంకమరాజు గార్ల సమాధి మందిరం వద్ద వారి కుటుంబ సభ్యులు, ప్రశాంతి నిలయ నిర్వాహకులు, భక్తులు పుష్పాలను ఉంచి ఆ పుణ్య దంపతులకు నివాళులర్పించారు.

అంతకుముందు సమాధి మందిరాన్ని పూలమాలలతో, తోరణాలతో అలంకరించారు. సాయి విద్యార్థులు భజన పాటలు పాడారు. మంగళహారతి అనంతరం నారాయణ సేవను నిర్వహించారు. పులిహోరను, పొంగలిని భక్తులు ప్రసాదంగా స్వీకరించారు.

ఆరోజు సాయంవేళ సాయికుల్యంత్ హాలులో సాయి విద్యార్థులు మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మను, భగవాన్ బాబావారిని కీర్తిస్తూ భక్తిగీతాలను ఆలపించారు. వ్యాఖ్యానాల ద్వారా, లఘుచిత్ర ప్రదర్శనద్వారా ఆదర్శ మహిళగా, దివ్యమాతగా మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మగారు చేసిన అవిరళ కృషిని తెలియజేశారు.

తదుపరి ప్రసారమైన దివ్య ప్రసంగంలో భగవాన్ బాబావారు దైవభక్తిని పెంపొందించుకోవలసిన అవశ్యకతను తెలియజేశారు. భక్తే ముక్తికి సోపాన మన్నారు. జీవిత లక్ష్యాన్ని సాధించాలంటే త్రికరణశుద్ధితో భక్తిమార్గాన్ని అనుసరించాలన్నారు.

‘ఈశ్వరమ్మ దే’ను పురస్కరించుకొని కొడైకెనాల్ ‘సాయిశ్రుతి’ ప్రాంగణంలో ఉదయం 8.30 గంటలకు దిండిగల్ బాలవికాస్ బాలలు సాంస్కృతిక కార్యక్రమాన్ని సమర్పించారు. అనంతరం, నారాయణసేవలో భాగంగా సుమారు 2,300 మందికి అన్నదానం, వస్త్రదానం మరియు బ్లాంకెట్ల పంపిణీ నిర్వహించబడింది.

బుద్ధ పూర్ణిమ

శ్రీ సత్యసాయి అంతర్జాతీయ సంస్థ జోన్ 4, 5 లకు చెందిన మలేషియా, ఇండోనేషియా, సింగపూర్, శ్రీలంక, నేపాల్, థాయిలాండ్, జపాన్, బ్రూనై మరియు తైవాన్ దేశాల సాయి భక్తులు గౌతమ బుద్ధుని జయంతి ఉత్సవాలను ప్రశాంతి నిలయంలో మే 21, 22 తేదీలలో భక్తి శ్రద్ధలతో నిర్వహించారు. ఈ సంవత్సర బుద్ధ పూర్ణిమ ఉత్సవాల ఇతివృత్తం ‘అహింసకు ప్రాతిపదిక అయిన కరుణ’.

మే 21న సాయంకాలం గం. 5 లకు జ్యోతి ప్రజ్వలన జరిగిన తదుపరి విదేశాలనుండి బుద్ధపూర్ణిమ ఉత్సవాలలో పాల్గొనడానికి వచ్చిన మహిళలు, పురుషులు బౌద్ధమత సంబంధమైన శ్లోకాలను పఠించారు.

అంతర్జాతీయ సాయిసంస్థ జోన్ 4 అధ్యక్షులు డా॥ వి.కె. రవీంద్రన్ బుద్ధుని ప్రబోధములైన సత్యాన్ని, కరుణను అనుసరించి ప్రపంచము నేడు ఎదుర్కొంటున్న దురవస్థ నుండి బయటపడవచ్చునన్నారు.

శ్రీలంకనుండి వచ్చిన శ్రీ సంపత్ ప్రసంగిస్తూ, గౌతమ బుద్ధుని ప్రబోధములలో కరుణ అత్యంత మౌలిక సూత్రమని, హృదయాన్ని కరుణతో నింపుకొననిదే ఎవరూ నిర్వాణాన్ని సాధించలేరన్నారు.

తదుపరి ప్రసంగించిన నేపాల్ సాయి సంస్థల జాతీయ కోఆర్డినేటర్ శ్రీ అమర్ కర్కి, మనస్సే మానవుణ్ణి మాయలో ముంచుతున్నదని, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతికి మనస్సును నియంత్రించుకోవడం అత్యవసరమన్నారు. సాధనతో మానవుడు మనస్సును తన అధీనములోకి తెచ్చుకోవచ్చునన్నారు.

వీరి ప్రసంగానంతరం నేపాల్ సాయి స్పిరిచువల్ ఎడ్యుకేషన్ బాలలు, శ్రీ సత్యసాయి స్కూలు (పొక్కరా) బాలలు, నేపాల్ సాయి యువత సభ్యులు నాలుగు సాంస్కృతిక నృత్యాలను ప్రదర్శించారు. ముందుగా గణేశుని కీర్తిస్తూ ఒక నృత్యాన్ని సమర్పించారు. అనంతరం రెండు జానపద నృత్యాలను ప్రదర్శించారు. చివరగా సీతాదేవి జన్మస్థలమైన మిథిలలో ప్రాచుర్యంలో ఉన్న మైథిలీ నృత్యాన్ని సమర్పించారు. తదుపరి వివిధ దేశాల నుండి వచ్చిన సాయి భక్తులు సంకీర్తన చేశారు.

మే 22వ తేదీన బౌద్ధమత ప్రార్థనలతో కార్యక్రమాలు ప్రారంభమయ్యాయి. నేపాల్ జాతీయ కోఆర్డినేటర్ శ్రీ అమర్ కర్మి బుద్ధుని ప్రవచనాలకు, భగవాన్ బాబావారి

ప్రబోధములకు మధ్య గల సారూప్యతను వివరించారు. మానవుని ఆధ్యాత్మిక ప్రగతిలో కరుణ ప్రధాన భూమికను పోషిస్తుందన్నారు.

అనంతరం మలేషియానుండి వచ్చిన శ్రీ బిల్లీ ఫాంగ్ మాట్లాడుతూ సత్యసంధతతో వాక్కును, సదాలోచనలతో మనస్సును, సమాజ సేవకు అంకితమై శరీరాన్ని పవిత్రం గావించుకోవాలన్నారు.

తదుపరి నేపాల్ బాలలు తబు నృత్యాన్ని, మహా మంజుశ్రీ నృత్యాన్ని, శివతాండవాన్ని, నేపాల్ జాతీయ గీత నృత్యాన్ని ప్రదర్శించారు. అనంతరం విదేశీ భక్తులు భజన గీతాలను ఆలపించారు.

- ఐఐ చతుర్వేద

సాయి విద్యార్థుల ప్రతిభ

శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూలు, ప్రశాంతి నిలయం:

భగవాన్ దివ్య అనుగ్రహశీస్సులతో ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూల్ విద్యార్థినీ విద్యార్థులు ఎప్పటిలాగే ఈ సంవత్సరంకూడా CBSE పన్నెండవ తరగతి పరీక్షల్లో అత్యుత్తమ ఫలితాలను సాధించారు. విద్యార్థినీ విద్యార్థులలో 133 మంది 'ఓ' గ్రేడ్ డిస్టింక్షన్సు, 44 మంది 90 శాతంకంటే ఎక్కువ మార్కులను సాధించారు. కుమారి సాయిశ్రుతి దుబే 96 శాతం మార్కులను సాధించి పాఠశాలలో ప్రథమ స్థానాన్ని కైవసం చేసుకున్నది. 10వ తరగతి పరీక్షలలో కూడా ఈ పాఠశాల విద్యార్థినీ విద్యార్థులు చక్కని ప్రతిభ కనబర్చారు. పరీక్షలకు హాజరైన 98 మంది బాలబాలికలలో 34 మంది పదికి పది 'సిజిపిఎ' స్కోర్ను సాధించగా, మొత్తం 69 మంది డిస్టింక్షన్సు సాధించారు.

శ్రీమతి ఈశ్వరమ్మ ఇంగ్లీషు మీడియం స్కూలు, ప్రశాంతి నిలయం:

ఈ విద్యాలయంనుండి 10వ తరగతికి మొదటి బ్యాచ్గా హాజరైన విద్యార్థినీ విద్యార్థులు 48 మందిలో 10 మంది పదికి పది 'సిజిపిఎ' స్కోర్ను సాధించగా, 29 మంది 9కి పైగా 'సిజిపిఎ' స్కోర్ను సాధించారు.

శ్రీ సత్యసాయి గురుకులం ఇంగ్లీషు మీడియం స్కూలు, రాజమహేంద్రవరం:

'ఐసిఎస్ఇ' బోర్డు నిర్వహించిన 10వ తరగతి పరీక్షలలో ఈ పాఠశాల విద్యార్థినీ విద్యార్థులు అందరూ ప్రథమ శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణులైనారు. వారిలో 90 శాతం మంది డిస్టింక్షన్సు సాధించారు. శ్రీ శశాంక్ కుమార్ 95.7 శాతం మార్కులను సాధించి ఈ పాఠశాలలో ప్రథమ స్థానంలో నిలిచాడు. ❖

సమదృష్టి

ఒక ఊరిలో ఇద్దరు అన్నదమ్ములు ఉండేవారు. పెద్దవాడు ఆత్మజ్ఞాన సముపార్జన నిమిత్తమై తీవ్రమైన సాధనలో మునిగాడు. కొంతకాలమైన తరువాత తమ్మునికి కూడా ఆధ్యాత్మిక చింతన కలిగింది. తన అన్న దగ్గరకు వెళ్ళి, “సోదరా! నన్ను నీ శిష్యునిగా స్వీకరించు” అన్నాడు. దానికి అన్న, “నీవు నాకు సోదరుడవు కావున నేను నీకు గురువుగా వర్తించడం కష్టం. నీవు దక్షిణామూర్తివద్దకు

వెళ్ళు” అన్నాడు. దానికి తమ్ముడు, “దక్షిణామూర్తి ఎక్కడ ఉంటారు? ఆయనను నేనెట్లా గుర్తించాలి?” అని అడిగాడు. అప్పుడు అన్న, “ఎవరైతే సృష్టిలో సర్వమును

సమదృష్టితో చూడగలరో అతడే దక్షిణామూర్తి అని తెలుసుకో!” అని చెప్పి పంపాడు.

తమ్ముడు తన చేతివ్రేలికి ఒక బంగారు ఉంగరం ధరించి బయల్దేరాడు. ఎన్నో ఆశ్రమాలకు వెళ్ళి అక్కడ గల మునిపుంగవులను, “అయ్యా! ఈ ఉంగరం బంగారు ఉంగరమేనా?” అని అడిగాడు. వారందరూ, “అవును. అది బంగారు ఉంగరమే, సందేహం లేదు” అన్నారు. మరల తమ్ముడు వారితో, “అయ్యా! ఇది ఇత్తడి లేక, రాగితో తయారయింది కాదా?” అని అన్నాడు. వారు, “కాదు, కాదు. ముమ్మాటికీ బంగారు ఉంగరమే” అన్నారు. మరి కొన్ని నెలల తరువాత ఒక పటవృక్షం నీడలో ఒక ముని ధ్యాన నిమగ్నుడై ఉండటం చూశాడు. అతడు కన్నులు తెరిచేంతవరకు వేచి ఉన్నాడు. తరువాత తన

ఉంగరాన్ని చూపి, “స్వామీ! ఇది రాగి ఉంగరమేనా?” అని అడిగాడు. ధ్యానం చేస్తున్న ఆ వ్యక్తి, “అవును” అన్నాడు గంభీరంగా. వెంటనే తమ్ముడు, “స్వామీ! ఇది ఇత్తడి ఉంగరం వలె ఉన్నదే!” అన్నాడు. దానికాయన, “అవును. ఇత్తడే” అన్నాడు శాంతంగా. మరల తమ్ముడు, “స్వామీ! ఇది బంగారు ఉంగరము” అన్నాడు. ఆ వ్యక్తి “అవును” అన్నాడు మెల్లగా. ఈ సమాధానం విని యితడే తన అన్న చెప్పినట్లు సమదృష్టి కలిగిన దక్షిణామూర్తి అని గుర్తించాడు తమ్ముడు. ఆయననే తన గురువుగా స్వీకరించ దలచి ఆయన సన్నిధిలో నిలిచిపోయాడు.

- బాబా

చిత్రకారులు: భావరాజు వేంకట సత్యమూర్తి

“మా స్వామి పాదాలు మందాకినీ పుణ్యతీర్థాలకంటె ముక్తిప్రదాలు”

Date of Publication 23rd June 2016

మాతృశ్రీ ఈశ్వరమ్మ సంస్మరణ దినోత్సవం

‘సాయిశ్రుతి’ ప్రాంగణంలో నారాయణ సేవ

బుద్ధపూర్ణిమ ఉత్సవం

వార్షిక చందా: ₹ 60 (భారతదేశంలో) ₹ 550, లేక \$ 13 లేక £ 9 (విదేశాలకు)
చందా రుసుము ఒకటి లేక, రెండు, లేక మూడు సంవత్సరములకు స్వీకరింపబడును.

సనాతన సారథి చందాలు మనీయార్డరుద్వారా, లేక పర్సనల్ చెక్ ద్వారా, లేక డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారా లేక, ఆన్లైన్ పద్ధతిన మా వెబ్సైటు www.sanathanasarathi.org ద్వారా చెల్లించవచ్చును. చందాలు పంపవలసిన చిరునామా: కన్వీనర్, శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం - 515134, ఆంధ్రప్రదేశ్.

బింబ ప్రతిబింబములు

చంద్రునకూ, మనసునకూ బింబ ప్రతిబింబములవలె సన్నిహిత సంబంధమున్నది. పౌర్ణిమ దినము చంద్రుడెంత తెల్లగా, చల్లగా ఉండునో, అటులనే మానసిక ప్రకాశము అంత నిర్మలముగా, నిశ్చలముగా ఉండవలెను. హృదయమే ఆకాశము, మనసే చంద్రుడు. విషయ వాసనలనే దట్టమైన మేఘములు అడ్డుతగులుటచేత చంద్ర ప్రకాశమును మనము అందుకోలేకపోతున్నాము. విషయవాసనలనే మేఘములను ప్రేమగాలులతో నెట్టివేసి నప్పుడే మానసిక ప్రకాశమును అనుభవించగలము. అనంత దైవనామములు నక్షత్రములవలె మెరయుచూ, పూర్ణిమ చంద్రునివలె భక్తిప్రపత్తులు ప్రకాశించినప్పుడే హృదయాకాశమునకు అందము, జీవితమునకు ఆనందము. అందానందములతో కూడిన పూర్ణ చంద్రుని వంటి మనసును పొందుటకు ప్రయత్నించునట్టి పర్వదినమే గురుపూర్ణిమ. స్వామి దయానుగ్రహములతో పాటు మీరు సాధనలు సలిపి ధన్యులవుతారని ఆశీర్వాదిస్తున్నాను.

- బాబా